

ABYSTE ŠLI A

*čoce p
prínesli*

Jan 15, 16

živé SLOVO

1994

2

ROČNÍK XXVI

V tomto čísle našeho časopisu uvádzame zejména články zachycující některé myšlenky z obou konferencií našich sborů o velikonočních svátcích, a to v Prievidzi a v Ostravě. Je zajímavé sledovat, jakým způsobem chtěl Pán církve oslovit nás, kteří žijeme právě v této době, vyznačující se toliku změnami oproti době dřívější. To, co se děje ve světě, má vliv i na obecenství v církvi Boží.

Ve světě se staví proti sobě dva tábory - modernizující a konzervativní. Modernizující tábor požaduje nezávislost člověka na tradici a má vizi "demokratického životního stylu" a "planetární občanské společnosti z lidí stejně vytržených ze svých tradic". Jde o únik z "železné klece", kterou inspirovalo náboženství s požadavky podřízení se určité askezi. Jde o "relativizaci životního stylu", o "polyteismus hodnot".

Druhý, konzervativní tábor, varuje před nebezpečím modernizujících tendencí. Svět se uniformuje, vše je v něm předpřipraveno a obšírá jako zboží ve standardizované síti nákupních středisek, sídlišť a hotelů, ze světa mizejí překvapení, lidský faktor je omezen na minimum, lidé se stávají roboty bez tvůrčího přístupu, kvantita vytlačuje kvalitu.

Na Západě se proto mnohé církve zmodernizovaly. Tvoří se sbory nezávislé, naddenominaci, nekonformní. Takový sbor je sborem dočasného. Členové migrují (přelévají se) ze společenství do společenství, které právě více nabízí. Tak vzniká dojem úspěchu a růstu sborů. Sbory se téměř stydí za příslušnost k denominaci a kongresi.

I na nás je vyvíjen tlak pochopit a přjmout vzor západní modernizace, bez níž údajně v tržní společnosti ztratíme kontakt s novou generací. Nuže, co nám chce Pán církve pro dnešek říci?

ŽIVÉ SLOVO vydávají Křesťanské sbory ve vydavatelství A - ALEF, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava. - Řídí odpovědný redaktor ing. Tomáš Pala s redakční radou. Adresa redakce a administrace: Vsetín, Podsedky 950, PSČ 755 01, telefon (0657) 2930. - Grafická úprava: Jaroslav Kapec, akad. malíř. - Vychází čtyřikrát do roka. Předplatné na celý rok 40 Kč, jednotlivá čísla 10 Kčs. - Rozšířuje administrace. Příspěvky na časopis můžete poslat na účet: Komerční banka Vsetín, č. ú. 6935-851/0100. - Administrace pro Slovensko: Vladimír Schnierer, Karpatská 363/5, 915 01 Nové Mesto n/Váhom. Platby a dobrovolné příspěvky na časopis ze Slovenska zasílejte na tuto adresu složenkou typu "C". - Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, Novinářská 7, Ostrava 1. - Snížený poplatek za tuto NOVINOVOU ZÁSILKU povolen SmRS Ostrava č.j. 2126-84 ze dne 26. 4. 1984. Dohledací pošta Vsetín. - Podávanie novinových zásielok na Slovensku povolené SP š.p. ZsRP Bratislava, č.j. 599-PO zo dňa 10.3.1994.
- Reg. číslo MK ČR 6480. ISSN 1210-6526.

Eliáš a Elizeus

Z myšlienok na celoslovenskom zádeni v Prievidzi

Vo velikonočných dňoch 2. a 3. apríla 1994 sme mnohí prijali pozvanie a pohostinnosť Kresťanského zboru v Prievidzi, kde sa poriadalo celoslovenské zádenie veriacich. Mali sme premenlivé počasie, zažili sme daždivý i slnečný čas, celkom tak, ako to býva aj v našom živote. Slnko svieti a hreje aj keď ho nevidíme, ale Božia láska a láska bratov a sestier nás hriali na zádení celkom viditeľne a citelne.

Téma o prorokoch Eliášovi a Elizeovi sa odvíjala z textu 2Kr 2,1-18; 3,11; 1K 11,1 a vyjadrovala spolužitie, službu a prechod zodpovednosti v Božej službe pri striedaní generácií. Širšia formulácia témy znie:

Vernosť v spolupráci až do konca, zdravé ambície: dvojnásobný diel aktivity Sväteho Ducha.

Všetci sme pocitili, že sa nás téma dotkla a prostredníctvom nej sa nás dotkla aj Božia ruka.

Čo vieme o pôvode, službe a vlastnostiach Eliáša? (1Kr 17 - 19)

O pôvode málo. Pochádzal z cudzích obyvateľov Gileáda. Z nevýznamného rodu a prostredia. Ale poznal pravdivosť Božieho Slova a moc modlitby. Keď Izrael na podnet Jezábeli zo Siú „ia, manželky kráľa Achaba, hrešil, Eliáš na základe poznania Božieho odkazu Izraelcom, že keď budú hrešiť, nebude pršať, sa modlil, aby nepršalo (Jk 5,17). Neschcel Izraela trápiť, ale napravit. A nepršalo tri a pol roka. Eliáš bol teda človek znalý Božieho Slova a používateľ modlitby. To bol základ jeho povolania. Oznámil Achabovi, že pre hriech nebude ani dážď ani rosa.

Tým sa uviedol u kráľa do nemilosti, ale najmä u Jezábeli. Pán Boh ho ukryl pri potoku Karite a Jezábel ho dala hľadať. Pri potoku Eliášovi kázali krkavce o Božej vernosti. Potom ho Pán Boh poslal skryť sa do blízkosti Jezábelinho otca - kráľa Sidonu, do Sarepty pri Sidone (to sú ale paradoxy!); tam ho samozrejme Jezábel nehľadala. Ochráňovala ho vdova a on ju. Tam začil predinívnu ochranu i záchrannu.

Na Boží pokyn zrušil na Karmeli modlárstvo a dal pobyt Bálových prorokov. Po jeho výzveste celý národ volal a skandoval: El-Jah! El-Jah!, to znamená: "Hospodin je Boh!" To vlastne skandovali Eliášovo meno. Ale Pán Boh Eliáša (Elijah) ochránil pred pýchou. Ešte viac si vyslúžil Jezábelin hnev. Na útek unavený chce zomrieť, lebo vraj nie je lepší ako jeho otcovia, celkom bezvýznamní otcovia. Pán Boh sice netvrdí, že je lepší, ale sa mu zjavuje a dáva mu tri úlohy: pomazať Hazaela za kráľa nad Sýriou, Jehu-va za kráľa nad Izraelem a Elizea za proroka namiesto seba.

Eliáš nesplnil všetky tieto úlohy, ale iba jednu. To nie preto, že by bol babrák alebo neposlušný. Úlohy boli predsa postupne splnené i keď on splnil len tú poslednú a najťažšiu. Nedal prioritu zaoberania sa kráľmi a politickou situáciou, ale robí to, čo je vari pre neho najťažšie - počíta s tým, že je na odchode a na Boží pokyn ustanovuje za seba náhradníka. Hádže plášť na Elizea. Tým vykonáva to najdôležitejšie, najcennejšie, najužitočnejšie. Ním povolaný nový prorok vykoná všetko, čo ešte zostało vykonať a on to nesťihol. Ba dokonca mu ani nezávidí získanie dvojnásobného dielu aktivity a užitočnosti.

Eliáša charakterizuje tvrdý postoj voči hriechu, vernosť voči vďove zo Sarepty, láska-voč voči dieťaťu, nedôvera vo vlastné kvality a verná poslušnosť Bohu. Nežiarli, keď má

ustanoviť svojho nástupcu. Robí to ihneď, akonáhle sa vyskytuje Bohom pripravená príležitosť. Bratia, viete odísť zo svojej pozície vprospech mladších?

A čo vieme o pôvode, službe a vlastnostach Elizea?

Je synom bohatého statkára, ale má rád prácu. Orie s párom volov otočove lány ako jedenásť sluhov - oráčov pred ním. Je bohatým dedičom. Eliáš ho povoláva sprostred práce. Takých aj dnes Pán Boh povoláva do svojho diela, do misie. Nie toho, kto práve stratal zamestnanie a nevie, čo má robiť. Povoláva tých, čo majú najviac roboty a sú, ako Elizeus, ochotní a hotoví ísť bez prehovárania a vysvetľovania.

Elizeus neliptie na majetku. Záleží mu však na rodičoch. Miluje ich, žiada si dovolenie rozlúčiť sa s nimi, lebo ich má rád. Je pobožný, iste patrí medzi tých, ktorí nesklonili svoje kolená pred Bálom. Keď išiel do Božej služby, spálil za sebou všetky mosty - zabil svoj pára volov a uveril ich na ohni, kde palivom bol voľský postroj - jarmo, pluh a iné nástroje. Spravil hostinu pre ľudí v dedine - na rozlúčku. Už sa k oraniu nevráti, ba možno ani do dediny a k rodičom. Tak sa rozhoduje misionár.

Ale misia začína službou. Posluhoval Eliášovi a nekonal žiadne veľké veci. Lial vodu na Eliášove ruky. Nehodnotí a nekritizuje Eliáša, len sa od neho učí. Nie je netrpezlivý v očakávaní, kedy Eliáš odíde zo scény.

Eliáš ho nemusel prehovárať, vlastne nepovedal mu pri povolaní ani slovo. Hodil naňho svoj plášť. Elizea dávno predtým sledoval a pripravoval Pán Boh. Bohom pripravenej mladých bratov netreba nahovárať: Mal by si sa pomodliť; mal by si nám poslužiť, atď. Stačí im naznačiť: Prišla tvoja chvíľa, Pán ta volá do služby. A keď je to pravda, čo majú starší spoznať, tak Božie poslanie má úspech.

Ako spolupracovali Eliáš a Elizeus?

Už vieme, že Elizeus slúžil Eliášovi, nekritizoval ho, učil sa od neho. V 2Kr 2 máme naznačený ich vzťah ako staršieho a mladšieho. Eliáš pred svojím nanebevzatím, čo bolo, ako si myslie, jeho osobné poznanie, sa nemienil s tým nikomu zdôveriť. Eliáš hovorí Elizeovi v Gilgale, Bét-ele, Jerichu: "Zostaň tu!" Elizeus odpovedá: "Ale ja ťa neopustím!" Prešiel s ním až cez rozdelený Jordán a držal sa ho ako kliešť. Aj synovia prorokov sledovali Eliáša, ale zdaleka. Elizeus však zblízka. Preto sa stal veľkým.

Sú veci, často dôverné a hálivé, o ktorých starší nemajú informovať mladších, kým tí na to nedorastú. Eliáš bral na to ohľad, no zistil, že Elizeus už dorastol. Podobne sa aj Pán Ježiša najbližšie držali Peter, Ján a Jakub, a Pán Ježiš to akceptoval. To nie Pán sa tlačil k Jánovi, ale Ján k Pánovi. Bol rozdiel medzi troma i ďalšími učenskmi. Videli a zažili to, čo tamní nevideli a nezažili. Teda záleží aj na mladých, ako sa primknú ku starším, aby sa od nich učili, ich nasledovali a vzali prostredníctvom nich Božie požehnanie a posilnenie.

Nachádzame ďalšie skutočnosti: "Išli obidvaja spolu." (v.6) Starší a mladší majú chodiť spolu. Zrejme má byť aktívita u staršieho a ochota u mladšieho. Ale aj vytrvalosť, akú mal Elizeus. "Oni dva stáli pri Jordáne" (v.7) tiež spolu. Nielen spolu išli, ale aj spolu stáli. Pred nimi bola prekážka. Mladší majú tendenciu prekážku prekonátať, zdolať. "Preplávajme!", tak by navrhhol mladý. Ale keď stál Eliáš, s ním stál aj Elizeus. Kto vysvetli situáciu - a bez plávania? Ten starší - netradičným, Jozuovým spôsobom. Pláštom uderil vodu, ktorá sa rozdelila a "prešli obaja po suchu" (v.8), zase spolu. Mladší Elizeus neboli netrpezliví, vedeli aj čakať. Riešenie priniesol starší a bolo to dobre. Je to tak aj v našich generačných vzťahoch? A konečne - "išli pozvoľna a zhovárali sa", tak boli

spolu až do ich odchodu. Raz ich nebudem mať, treba z nich vytiažiť, čo sa dá. Zhovárame sa radi so staršími veriacimi ľuďmi? Ak nie, budeme to neskôr lutovať. Pri kontaktoch so staršími starší omladnú a mladí zmudrejú, a to je obojsstranne prospěšné.

Po rozdelení a Eliášovom vzatí si Elizeus uvedomil, že stratil otca (v.12). Kto ho bude teraz viesť? Na znak smútku roztrhol svoje rúcho, ale nezostal bez obleku. Zostal mu Eliášov plášť. A v šlapajách svojho duchovného otca hneď aj išiel. Eliášovým pláštom rozdelili vody Jordána, prešiel naspäť do reality a všetci vedeli, že na Elizeovi spočinul duch Eliášov. Kde Eliáš prestal, tak Elizeus pokračoval. Zistil, že moc Eliášova funguje. Ako Elizeus k tomu prišiel? Žiadal si je prirodzená vec. On na Eliášovu výzvu si žiadal dvojnásobný diel jeho ducha. V Eliášovom duchu sa prezentoval Svätý Duch. Eliáš vedel, že si Elizeus žiadal priveľa, dal podmienku: Ak ma uvidíš, keď budem vzatý od teba, nech je tak. Mladí potrebujú duchovný zrak - zrak viery.

Je to dobrá túžba, ak mladí chciu byť dvakrát tak užitoční ako starší. Ale pritom treba aj dvakrát toľko modliť sa, pracovať, trpieť... To sú tie "zdravé ambície".

Poučíme sa, starší a mladší? Pôjdeme spolu?

Iba tí sú starší (v zbere), ktorí majú pri sebe mladších. Ak starší nemá mladšieho, tak je iba starý. Prívlastok "starý" nie je na pochvalu. Keď starý má byť radšej starší a venovať sa mladším. Aj staršie ženy sa majú venovať mladším ženám (Tt 2,3-5), ved že ženy niktore nie sú staré ale nevadí, keď sú staršie.

Mladší je pri staršom ako učenik. Pán Ježiš prikázal svojim učeniskom, aby činili učením všetky národy po celom svete. Strelégia evanjelizácie sveta nie je založená na kázani, ale na získavaní a výchove učeniskov (Mt 28,19; 2Tm 2,2). Keby existoval veľmi úspešný kazateľ, ktorý by priviedol k Pánu Ježišovi denne tisíc ľudí, tak päť miliárd ľudí by zevangelizoval za 13 000 rokov! (Prosím, prepočítajte si to!) Ak však jeden kresťan získava do roka jedného učenska schopného zas do roka získať jedného učenska, tak za 30 rokov by bolo na svete päť miliárd kresťanov. (Prosím matematikov o potvrdenie.) Pán prikazuje Eliášovi získať Elizea, Pavlovi Timoteja atď., teda každému kresťanovi získať aspoň jedného ľudca za rok. To je Pánova stratégia množenia učeniskov. Nič nie je tak učinné ako osobná evanjelizácia. Treba získavať ľudí schopných aj iných učíť.

Čo je generačný problém? Ak nejaký je, vychádza z nedostatku dialógu, domnelej nadradenosťi a neomylnosti starších, "múdrosti" a samostatnosti mladších. Je potrebná spolupráca: "Išli pozvoľna spolu a zhovárali sa." (2Kr 2,11) ik

KDE MÁ KDO HLAVU aneb UDĚLEJTE NĚCO PRO ANDĚLY!

Tento článok se dotýká textu Božího slova z oddlu 1K 11,1-16. Proto je vhodné si uvedené verše přečíst.

Pozorování první.

Ve svém slovu se nám Bůh představuje z mnoha stran ve své mohutnosti, kdy sám v sobě dokáže být rozdílný, v té rozdílnosti rovnocenný a vzájemně podřízený. Taktto je Bůh dokonalou láskou, nejen ve vztahu k nám lidem, ale dokonale nesobecky i sám v sobě.

V textu (1K 11,3) je nám sděleno, jak do okruhu Boží podřízenosti jsou zapojeni ti, kteří se vykoupením v Pánu Ježíši stali Božími dětmi i účastníky Boží přirozenosti. Každý má někde hlavu, jenže právě ne tu svoji, což bychom my lidé tak rádi prosazovali. Kdo je v podřízenosti první na řadě? Muž, jehož hlavou je Kristus! "...táz mysl bud při vás, jako i při Kristu Ježíši". Tímto Božím řádem je pak muž hlavou ženy. A aby to nikomu nebylo líto, že má být podřízen, je na konci sám Kristus, čímž je tento řetězec uzavřen.

Podřízené postavení není odstraněním na méněcennou pozici. Všimněme si, jak vysoké ohodnocení má z Boží strany cílevědomě převzeti této úlohy. A ještě jedno: kde - divme se - zůstalo místo pro anděly?

Pozorování druhé.

Lze pozorovat, že Bůh chce neviditelné skutečnosti viditelným (hmataelným) způsobem znázornit - vidíme to i na stvoření člověka, kdy v jednom celku muže a ženy zobrazil sám sebe (viz první větu začátečního odstavce).

Událost vykoupení má být viditelně zvěstována chlebem a kalichem. Vnitřní děj znovuzrození - smrti starého člověka a povstání k novému životu má být vyjádřen křtem. To jsou dva výslovné příkazy Pána Ježíše.

Dále v epištolah jsou Božímu lidu dány pokyny k jednání, které Bůh očekává - jedním z nich je i přikrytí hlavy ženy při modlitbě.

Všimněme si, že při všech těchto vnějších úkonech je jasně zdůvodněna vnitřní podstata, ale není k nim sdělen přesnější prováděcí pokyn. Je zde dán prostor ke ztvárnění buď ke kráse obecenství v Boží přítomnosti s projevem srdečné lásky a citlivosti ke smyslu Božího slova a vedení Ducha anebo ke škodě a zmaření skutečného významu v důsledku našeho mudrování.

Co s přikrytím hlavy?

Ženám je svěřena tato nelhká, ale rovnocenně zodpovědná úloha: v srdci prožívají podřízenost takto znázorňovat vnějším projevem.

K vůli čemu? Nikoli - k vůli komu!! Jsou zde andělé, vnešené duchovní bytosti. A na ně v tom uzavřeném kroužku Boží podřízenosti muž-žena-Kristus nezbylo místo? Oni přece mají v řádu stvoření vyšší postavení než člověk. S úžasem a vděčností pozoruj Boží záměr. Oni - ti vyšší v řádu stvoření mají sloužit dědicům spasení! V dávné minulosti byl okamžík, kdy ten nejjasnější z nich si řekl: tak to tedy ne - já si vybojuji svou rovnoprávnost. Postavil se na odpór řádu Stvořitele, strhl s sebou skupinu dalších a potom tak snadno k tomu přemluvil a přemluvá i člověka.

Velká část andělstva zůstala v poddanosti Stvořitele. Na církvi je jim ukazována nesmírná moudrost Boží. Bůh sám se stal člověkem, v Pánu Ježíši Kristu se stal služebníkem všech. Svojí smrtí vzal na sebe důsledky hříšné vzpoury, aby člověku mohlo být nejenom odpuštěno, ale aby se stal Božím dítětem, účastníkem Boží přirozenosti. Andělé ve své vznešenosti zůstávají (jen) služebníky. Jak důležitým, a chtěl bych říci i ohleduplným svědecstvím se pro ně stává přikrytí hlavy, když se takto zjedně vyjadřuje, že nejen oni jsou ti poslušní, ale že je zde církev, která ač z milosti Boží vysoko pozdvižená, zůstává věrná Božím zásadám podřízenosti.

Poznámka.

Při jednom rozhovoru mi bylo řečeno: že má být přikrytí hlavy to vím, ale nevím kdy.

Je zde bezesporu spousta prostoru pro naše mudrování: že je to přežitek nějaké staromodní tradice, že ani v bratrských sborech na Západě už to tak nedělájí, že tedy ano - ale jen při začáteční a závěrečné modlitbě, že když nevíme přesně kdy a jak - tak raději vůbec, že stačí když jsou dlouhé vlasy (nikoli: bez přikrytí jakoby se ostříhalo), že to platí jen když se modlí nahlas atd.

Naproti tomu znám rodiny, kde se používá šátek ve chváli, kdy rodina sedá ke stolu, aby poděkovali za jídlo. Kde je ale potom splnění pokynu: "...bez přestání se modlete?" Mohli bychom se tak velice rychle dostat do situace zákonníků, kteří si třeba všecko opakováně omývali, aniž by při tom bylo jejich srdce. Je třeba vystihnout záměr našeho jednání.

Tak to je, moji milí, jen několik detailů našeho člověčího mudrování. Chtěl-li by se někdo v tomto utápet ať toho raději nechá. Vynucené chování zde ztrácí jakýkoli význam (takto chápou sdělení 16. verše).

K závěru.

Dovedu si představit Lydii (kdyby o tomto pokynu věděla), že by si hlavu zastřela, když vycházela s ostatními ženami k řece, aby se modlila. O církvi je napsáno, že je domem Božím, a ten má být domem modlitby. Proto chodiváme i do shromáždění, abychom v modlitebném očekávání všichni společně prožívali obecenství, kde je Pán uprostřed a kde bereme užitek z Jeho slova. Při tom mají muži bratři určenou úlohu a i sestrám je dán pokyn, aby zevnějkem, byť i mlčky, konaly jim svěřenou službu.

Bůh nedává lehké a pohodlné úkoly - jsou spíše v rozporu s naší nášrou a názory. On k nim ale dává sílu.

Nesení viditelného znamení podřízenosti je svěřena vám, milé sestry. Je to důležitá, zodpovědná a vznešená úloha, a ze strany nás, bratří, nezastupitelná. A kék bychom my, bratři, byli vždy připraveni a ochotni přinášet děkování a chvály - to ovoce ritu - Bohu, skrze Pána Ježíše Krista.

pz

Bůh dal svého Ducha "těm, kteří ho poslouchají" (Sk 5,32).

Spasitel nám ukázal život v poslušnosti. Byl poslušný až do smrti (Fp 2,8). "Nepostavuj se vzdoru, aniž se nazpět odvrací." (Iz 50,5) Činit vůli nebeského Otce bylo pro Božího Syna pokrmem a zalsbením. To byla dokonalá poslušnost. "Abych činil vůli tvou, Bože můj, libost mám." (Ž 40,9)

Neposlušnost vyhnala první rodiče z ráje a vstup byl pro člověka uzavřen. Když dítě neposlouchá svého otce, působí mu starost a samo je nešťastné. "Ale neuposlechl lid můj hlasu mého." (Ž 81,12)

"*Poslouchat je lépe než obětovat*" (1Sa 15,22). Cesta poslušnosti je vždy požehnaná. V mnoha jazyčích slovo "poslouchat" a "slyšet" má svou vnitřní souvislost. V hebrejstině je použito stejněho slova pro oba významy. Musíme pozorně naslouchat Božímu hlasu a nepřeslechnout jemný šepot Ducha svatého. "*Budete-li povolná a poslušní, dobré věci země jistí budete.*" (Ž 1,19)

Poslušnost přináší radost a uvolňuje cestu požehnání. Jakoby stavida byla zdvižena a voda proudila vši silou. Jestliže neproduš, pak je zde nějaká zátka, nějaká překážka. Neměli byste něco podniknout k odstranění překážky požehnání? "*Blaze člověku, který mě poslouchá, bdi u mých dveří den ze dne a střež věřeje mého vchodu*" (Pr 8,34).

Duchovné pozadie mierového procesu v Izraeli a okolo neho

Izrael je prorocký národ. To, čo Boh koná v Izraeli a okolo neho ukazuje, kde dnes stojíme ako Cirkev. Izrael je ručičkou na hodinách sveta. Pripravuje sa na najprenikavejšie a najotrasnejšie udalosti, ktoré len prídu. Biblia ich nazýva "čas súženia Jákobovho" (Jr 30,7). Tým sa hovorí o dobe veľkého súženia, ktorá sa označuje dvomi slovami: "Niet pokoja" (Jr 30,5). Ako znovuzrodení ľudia sa nedáme ovplyvňovať tým, čo svet - a dokonca Izrael - robí bez Boha, ale v každej dobe sledujeme pozorne napĺňovanie prorockých slov. Zamyslime sa nad Jr 30,5: "*Lebo takto hovorí Hospodin: Počujeme hlas trásenia, strachu a že niet pokoja.*" Ale nevytrhujme tento verš z kontextu, prečítajme si celý odsek Jr 30,2-11.24b.

Prvá časť tohto odseku sa plní. Izrael sa stále zhromažduje zo všetkých častí zeme do zeme svojich otcov. Dnes už žije v Izraeli viacero ako 4,3 mil. Židov. Pri poslednej návštive tejto krajiny v decembri 1993 nám sprivedca ukázal Golanské výšiny, kde sa môže usadiť milión prisťahovalcov a ihneď obrábať zem. "Kosť sa približuje ku svojej kosti, ale v tele ešte nie je duch," ako sa prorokuje o Izraeli v Ezechielovi (kap.37). Až pri príchode Pána Ježiša Krista vo veľkej moci a sláve bude na nich vyliaty Duch milosti a pokorných prosieb (Za 12,10).

Hned za slovami o návrate je však verš 5., v ktorom Hospodin hovorí o trasení, strachu a že niet pokoja. Kedy sa ľovek zlakne? Vtedy, keď sa stane niečo nepredvídané, s čím nerátal. Vkladali nádej do zmlív, zaistujúcich im mier, ale zrazu sú trpko sklamani. Tu prorocky zaznieva, že Izrael prepadne hroznému omylu, ktorý ich roztrasie od strachu, vedľa stavali na mieri, ale nastala vojna.

Nasledujúci verš nám o tom hovorí ďalej: "*Nože sa pýtajte a vidzte, či porodi voľakde mužské pohlavie? Prečo potom vidím každého muža, že má svoje ruky na svojich bedrach ako žena, ktorá ide porodiť? A prečo obľadli všetky tváre na smrt?*" (Jr 30,6) Je to tak, akoby si chceli vynútiť vo vlastnej sile niečo, čo je nemožné urobiť bez Hospodina. Ved muž nemôže porodiť dieťa! Je nemožné v Izraeli navodiť mierový proces, ktorý by vyústil do trvalého mieru. Avšak práve to sa pokúšajú urobiť v súčasnej dobe predstavitelia Izraela. V knessete (parlamente) bola zmluva o autonómii pre oblasť Gazy a Jericha schválená prevážnou väčšinou hlasov. Vedúci izraelskí rabíni dokonca rozdávali modlitebné listy za mier. A my sa pýtame: Je to snáď Božia vôľa, aby Jericho, ktoré je pamätným stĺpom vstupu izraelského národa za Jozuú do zasvätej zeme, bolo ako prvé vrátene Palestíncom? Je to Božia vôľa, aby územie Gazy, kde za čias sudsov žili Filištinci (Palestínci), ktorí mali "železné vozy" a boli najväčšou hrozbohou Izraela, bolo podobne ako Jericho prenechané do samosprávy Palestíncom? To, čo sa teraz deje v Izraeli nie je podľa názoru niektorých biblistov nič iné ako to, že došli až na hranicu posledného podvodu: prijmu falosného Mesiáša ako pravého. Stoja už v predohre posledných udalostí, lebo zmluva, ktorú uzatvárajú s arabským svetom, je zmluva so lžou a so smrťou. Každý, kto trochu pozná Korán, vie, že to môže byť pre Izrael len smrť. Ernst Schrupp, bývalý

riaditeľ biblickej školy vo Wiedeneste, píše vo svojej knihe "Izrael a riša islamu": (str. 63):

"Svätá vojna je predpísaná pre rozšírenie viery. Tomu, kto nie je muslimom, zostáva na výber: alebo prijať islam dobrovoľne, alebo sa k tomu nechať donútiť Svätou vojnou. Upustiť od Svätej vojny je proti Alahovým zákonom. Uzatvárať mier je dovolené len tak, aby sa mohla v dobách slabosti znova načerpať sila pre budúce spory. Svätá vojna musí byť základom vzťahov medzi muslimmi a neveriacimi. Muslimom je dovolené zrušiť akékoľvek dohody s neveriacimi."

Keď teda muslim zruší mierovú zmluvu, pretože to slúži jeho veci, nie je to pre neho hriech. Zdá sa, že je len veľmi málo Izraelcov, ktorí vytušili toto nebezpečenstvo zmluvy so lžou. V Koráne je okrem iného napísané (Sura 62,6.8):

"Hovor: Ó, vy Židia, keď tvrdíte, že ste pred inými ľuďmi Alahovými priateľmi, želajte si smrť, tak nimi naozaj budete... Hovor: Hľa, smrť, pred ktorou utekáte, vás dostihne." Turecké noviny "Dünya" uverejnili, čo bolo dojednané v tajných jednaniach pri príležitosti Panislamskej konferencie v r. 1980 v Pakistane: "Celkom zislamizovať do r. 2000 celú oblasť, a to tak, že všetci žijúci na Strednom východe, ktorí sa nestanú muslimami - koptickí kresťania v Egypte, kresťania v Iraku, Iráne, Turecku, Libanone, Sýrii... a Izraelci, musia byť celkom vyhladení."

Ako daleko sme už dnes došli k hranici posledných antikristovských udalostí vidíme z Dn 9,27: "*A uzavrie (antikrist) pevnú zmluvu s mnohými za jeden týždeň.*" V iných prekladoch miesto slova "uzavrie" je "potvrdí", "utvrdí" alebo "upcvní". Doslovny preklad hebrejského textu môže znieť: "urobiť zmluvu silnou", alebo "postarať sa o to, aby bola zmluva preložená". Znamenalo by to, že zmluva už existuje, alebo predchádzala, a teraz za vlády antikrista má byť ešte odsúhlasená jej účinnosť. Bude potvrdená na dobu 7 rokov.

Nechceme špekulovať, ale vieme, ako je to zo zmluvou medzi Izraelom a OOP podpísanou v Bielom dome. Ako dochádza k nepriateľským akciám na oboch stranach proti tejto zmluve. Na druhej strane svet si nepraje nič iného, ako mier na Blízkom východe. 1. októbra 1993 sa konala vo Washingtone na pozvanie USA konferencia na podporu mieru na Blízkom východe, na ktorej 43 krajín prisľúbilo pomoc vo výške dvoch miliárd dolárov pre ozdravenie palestínskeho hospodárstva na obsadených územiach. Ako to však bude mier bez Boha? Pavel o ňom píše v 1Te 5,3: "*Lebo keď budú hovoriť: Pokoj a bezpečnosť, vtedy náhle príde na nich zahynutie ako bolesť na tehotnú ženu, a neujdu.*" Tak vidíme súvislosť medzi 30. kapitolou Jeremiáša a výrokmi Novej Zmluvy.

Citujeme si na záver ešte z proroka Iziáša: "*Preto počujte slovo Hospodinovo, posmievační mužovia, ktorí panujete nad týmto ľudom, ktorý je v Jeruzaleme! Pretože hovoríte: Učinili sme zmluvu so smrťou a s peklom sme spravili dohovor, i keď pôjde bič, ktorý sa bude valiť ako záplava, nepríde po nás, lebo sme položili lož za svoje útočište a skryli sme sa do falše, preto takto hovorí Pán Hospodin: Hľa, zakladám na Sione kameň, skúsený kameň, uholný, drahý, základ pevne založený; kto verí, nebude náhlíť.*" Pravý Mesiáš príde na Sion, a to na záchrannu Izraela a k pravému pokolu (R 11,26). Antikrist bude chcieť predísť poslednému útoku na Jeruzalem najskôr zdánlivým mierom a zdá sa, ako by sa už začali otvárať dvere k týmto najposlednejším udalostiam. Predohrou mierových jednani bol 150 zemetrasení v Izraeli v auguste minulého roka. Ako nás to náti čítať Pánove slová: "... a budú zemetrasenia miestami." (Mk 13,8) Zem sa neuspokojí skôr, kým

Knieža pokoja - Pán Ježiš Kristus - nespôsobí pravý mier a pokoj v tisícočnom kráľovstve.

My žijeme na hranici tohto diania. Ako blízko je vytrhnutie Cirkvi? Jeden brat k tomu povedal: "Pán Ježiš je bližšie, ako si myslíme!" Uvažuj o tom, milý čitateľ, osobne. Najprv odpovedz na otázku, či patríš k Cirkvi, či máš odpuštené hriechy skrže preliatu krv Kristovu. Ak áno, potom sa pýtaj ďalej: Som pripravený odísť k Pánovi, mám všetky veci v poriadku? Písмо nás vyzýva: "Bdejte a modlite sa!" "Prebud sa ty, kto spíš, a bude ti svietiť Kristus!" "Dnes je nám bližšie spasenie ako vtedy, keď sme uverili." "Už len veľmi málo, máličko, a Ten, ktorý má príšť príde, a nebude meškať!"

(pripr. Z.G. a jos)

PROČ PATRÍM DO CÍRKVE?

Tato otázka bola tématom biblických shromáždění letošní velikonoční konference v Ostravě. Zúčastnilo se jí kolem 650 věřících z naší republiky, ale také hosté ze Slovenska, Anglie, Německa, Kanady a Polska. Přinášíme několik myšlenek z poznámkového bloku zejména pro ty čtenáře, kteří se konference nemohli zúčastnit.

Když přijmeme úvahu o tom, že sbor v Laodicei určitým způsobem představuje věřící poslední doby před příchodem Pána Ježíše Krista, pak je to zajímavá analogie: jméno Laodicea se vykládá "Lidu odpovídající". Církev posledních časů bude formována tak, jak si to lidé přejí. Pán Ježiš vytýká tomuto sboru, že ve své domýšlivosti nikoho nepotřebuje. Myslí si, že je bohatý, tedy lepší než druhé sbory, přitom však neví...

V posledním období slyšíme otázky některých, zejména mladších věřících lidí:

- proč mám navštěvovat nějaké shromáždění, kde jsou lidé všech kategorií - od dětí do starců -, vždyť je to nudné sedět a poslouchat výklady dvou nebo tří bratří?
- proč nemohu mít účast na památce Páně ve sboru dříve, než budu pokřtěn?
- proč nemohu být pokřtěn ihned po obrácení?
- proč si mají sestry pokrývat hlavu v průběhu shromáždění?
- proč někomu záleží na tom, jak budu oblečen na shromáždění, vždyť to není důležité, záleží přece na tom, jaký je můj vnitřní vztah k Pánu?
- proč neuspôřadat průběh shromáždění tak, aby shromáždění bylo zajímavé, například rozdělit se po skupinkách podle věku a zájmu, a tam v kroužku probírat Boží slovo?
- proč se takový důraz klade na památku Páně, vždyť shromáždění je jenom "prostředek" duchovní práce a ne jejím cílem?

Mohli bychom pokračovať výčtem dalších "Proč?" K témtoto otázkám se vždy s vážnosťí připojuje: "A kde je to napsáno v Bibli?"

Je možné, že jsme přeslechl hlas Pána církve, její Hlavy, který chce změnit to, co budovali naši otcové víry? Je možné, že v dnešní době naše shromáždění už nesplňuje úkol; neměli bychom se scházet jenom ve skupinkách? A vůbec - neměli bychom místo shromáždění dělat přednášky pro nevěřící lidi, využít možnosti, které ještě jsou pro návštěvu škol, věznic, nemocnic - abychom zevangelizovali svět do roku 2000?

Na konferenci se vystřídal ve službě Božím slovem mnoho bratří - z domova i ze zahraničí. Pozorně jsme poslouchali, co nám Pán chce skrže ně k témtoto otázkám říct.

Zde je několik poznámek.

1) Církev Boží je největším zázrakem na tomto světě. Slovo církev pochází z řeckého ekklésia. Tím se překládá starozákonné hebrejské káhál = shromáždění. Ve Sk 7,38 čteme o "lidu na poušti", o Izraeli, kterého Bůh vyvedl z Egypta na poušť, aby jej tak oddělil pro sebe. Lidé reptali, oni si poušť nezvolili sami, Bůh je tam vyvedl. V J 15,16 Pán Ježiš připomíná učedníkům, že On si je vyvolil, ne oni jeho. Ekklésia znamená Bohem vyvolený lid, oddělený pro Něho na tomto světě. Patříme do Božího kmene jako ratolesti, to je božská operace. Ve Sk 2,47 čteme: "Pán pak přidával církvi na každý den těch, kteří by spaseni byli." Do církvi přidává člověka sám Pán, a to ve chvíli znovuzrození, ne křtu nebo nějakého jiného obřadu. A tak si uvědomuj: ne já jsem si vyvolil sbor, církev v daném místě, ale Pán mne vyhledal a připojil. Kdo je v Kristu, je v církvi, protože je úděm Kristova těla, a viditelné Kristovo tělo na zemi je církev. Kdo je v církvi, patří k nevěstě Kristově, která bude po Jeho boku po celou věčnost. Navěky s Ním. Kdo je v církvi, zná své pastýře, protože církev je stádem a Pán Ježiš Knížetem pastýřů. Církev se nedá popsat jedním obrazem nebo několika slovy. Církev je tajemstvím pro svět a Božím chrámem, v němž Bůh zjevuje svou slávu tomuto světu.

Ekklésia se vztahuje na církev jako celek všech vykoupených, ale také na místní sbor. Když magnet rozdělíme na menší kousky, všechny se stanou magnety, budou mít oba póly. Tak i církev se skládá z místních sborů, a to, co platí o církvi, platí také o sboru.

2) Ekklésia se projevuje ve svrchované jednotě (Ef 4,4-6). Tak jako moje fyzické tělo je nedlžitelné, nelze oddělit ruku, aby od pracovala samostatně, tak i církev jako Tělo Kristovo nelze dělit. Jakou odpovědnost mám v místním sboru z tohoto hlediska? Pán mne přidal do církve, abych tam vykonával nějakou úlohu podobně, jako kterýkoliv úd vykonává něco v těle. Duch Boží za tím účelem rozdává údům dary: ne pro osobní prospěch, ale pro církev, k prospěchu celého sboru. A nyní si představme, že se někdo oddělí, protože ho to ve sboru nebaví. Domnívá se, že může Pánu sloužit docela dobře mimo sbor. Pak ten dar, který obdržel pro sbor, bude scházet. Úd, který neplní svou úlohu, odumírá, a tělo cití, že je něco v neporádku. Lidé vlažní nebo chladní jako ti v Laodicei sbor kritizují. Vidí jen samé nedostatky, sami nic kladného nepřinášejí. Hovoří o nedostatku lásky ve sboru, ale sami jsou jako vychladlá pec, která nikoho nezahřeje. Ztratili lásku a vizi pro Krista, ztratili představu, co je místní sbor. Jsou jako klub v těle, který je postižen revmatismem. Často takovým revmatickým klubem je některá sestra v zákulisí, která se snaží věci sboru řešit sama.

3) Církev je "plnost všecko ve všech naplňujícího" (Ef 1,23). Jak výsostný je Boží pohled na církev. Ona je na Pánu závislá tak, jako tělo na své hlavě. Každý sbor je

v určitém smyslu nezávislý na druhém, je "celým tělem", odpovídá své Hlavě, Kristu. Přesto nás něco spojuje s jinými sbory. Někteří používají slovo "tradice" a myslí tím něco negativního. "My nechceme stavět na tradici, ale pouze na Božím slově," říkají. Proto chtějí autonomii, samostatnost, nechtějí se ohlížet na nic a na nikoho. Hledání vlastní cesty patří k mládí. Ale co si Bůh cení více - horlivost nebo poslušnost? Příkladem jsou Rechabitští, kteří nepili vína, protože jim to řekl jejich otec (Jr 35,6). Boží Slovo nás ponouká, abychom následovali dobré příklady. Chceš-li něco na Božím poli vykonat, poslouchej! Ne proto, že by starší bratr byl něco více, ale že je to Boží rád. Je to projev bázne před Bohem: "Poddání jsouce jedni druhým v bázni Boží" (Ef 5,21). Jestliže čteme "neopouštějce společného shromáždění svého" (Žd 10,25), pak se jedná o něco víc než je návštěva shromáždění místního sboru. Tady není napsáno "chodte do shromáždění", to je přece projev nového života, projev lásky vůči Pánu, protože On si to přeje: *Kde se dva nebo tři shromáždí v mé jméně, já jsem v jejich středu*". Toto "shromáždění" je spojeno s vytřením církve k Pánu, jak o tom čteme ve 2Te 2,1. Čekáš proto na příchod svého Pána? Očekáváš, že budeš s církví shromážděn k Němu? Proč potom opouštíš obecenství s církví?

4) Bůh dlouho vedl izraelský národ po poušti. Byla to zkouška a následně trest za nevěru. Nezdá se nám, že i my nějak "bloudíme"? Pořád něco "hledáme"? Jakým jiným způsobem Pán Ježíš chodil těch 40 dní po poušti - ve vzácném obecenství s Otcem. Církev - to je obecenství s Otcem a Jeho Synem a navzájem (1J 1,3). Kde můžeme najít takové obecenství? Apoštoli misijně pracovali, ale měli za sebou sbor, který na ně myslel na modlitbách, podporoval je a po cestách se tam vždy vrátili. V dnešní době někteří věřící opustí sbor, aby misijně pracovali sami, bez zázemí. Sbor je nevyslal k této práci tak, jak o tom čteme ve Skutcích. Kolik bolestí způsobí sobě i druhým! Proto si připomeňme slova apoštola Pavla Filipenským (2,2-4): *Naplňte radost mou, abyste jednosteněho smyslu byli, jednostenou lásku majíce, jednodušní jsouce, jednosteně smyslejíce. Nic nečiníce skrze svá aneb marnou chválu, ale v pokroku jedni druhé za důstojnější nežli sebe majíce, nehledejte jeden každý jen svých věcí, ale každý také toho, co jest jiných.*"

5) Církev kráčí průběhem dějin, je v pohybu. V církvi je rád a stejně poznání. Ale někteří jako by na chvíli nastoupili, vezou se, a pak zase vystoupí. Neztotožňují se s poznáním, odmítají rád. Pavel v listě Titovi (2,11-12) píše o Boží spasitelné milosti, která nás vyučuje, abychom se něčeho odříkali. Nechtějme ve sboru všechno předělávat podle toho, jak si to my představujeme. Odříkajme se některých našich "zlepšovacích návrhů". Máme žít "střízlivě", nenechat se opojit, odlákat. Věk aktivity je krásný, ale ten, kdo je takto "aktivní", kdo si myslí, že pracuje pro Pána více než ti druzí, nemá tím ještě právo sbor řídit.

Často se někteří věřící odvolávají na události ze Skutků apoštolských. Například poukazují, že komorník z Etiopie byl hned na cestě pokřtěn. Položme si otázku: Je dnes jiná doba než byla na počátku církve? Působí dnes Duch Boží jinak než tehdy? Odpověď je kladná. Tehdy Ananiáš a Zafira museli pro hřich umřít. Tehdy byly otevřány "dveře" církve na různých místech a za různých znamení. Proto nelze se dnes na tyto události odvolávat a stejně jako tehdy je vyžadovat.

6) Církev je na světě, ale není "ze světa". Má na světě úlohu, ale nesmí se světu otevřít, aby vnikal do ní. Pavel píše Timoteovi, aby od "mládenčích žádostí utiskal" (2Tm 2,22). Utíkejme, abychom byli zdraví. Žel, že svět proniká do sborů. Dnes se toleruje

i to, co před 20 - 30 lety by bylo nemožné ve sboru snášet. Písmo nás vyzývá, abychom bojovali proti tělesnosti (1K 9,24-27), proti moci hřichu. Pavel vyznal, že s Kristem je ukřižován, aby už nežilo jeho JÁ, ale aby v něm žil Kristus. "Ukřižování" je dlouhý proces, ono to bolest. Celý život bojujeme s tělesností, se světem a hřichem. Ve spisech apoštola Jana je 77 krát slovo "svět" a 22 krát je v ostatních epištolách. Satan je "knížetem světa", skrze svět chce působit na naše životy, abychom nenesli ovoce Bohu. Chlubme se tedy Kristovým křížem, skrze který jsme ukřižování světu a svět je ukřižován pro nás.

7) Pro církve můžeme použít i obraz rodiny. Čteme o tom v Mk 10,28-30.

a) V rodině si své sourozence nevybírám, přijímám je takové, jaký jsou. Podobně je to ve sboru. Tak, jako dítě se do rodiny "narodí", tak i věřící je do církve "přidán". Přijímajme bratry a sestry takové, jaký jsou.

b) Neexistuje ideální rodina, všude jsou lidé se svými chybami a nedostaty. Neexistuje ideální sbor. Jaké byly sbory na počátku historie církve? Jedna třetina veršů v listech je věnována vztahům mezi věřícími ve sborech.

c) Rodina je nenahraditelná. Ústavy, kde vychovávají opuštěné děti, nemohou nahradit rodinné vztahy. I ve sboru jsou skupinky, mládež, ale to není sbor. Církev v celém záběru, "děti, mládenci a otcové", není nahraditelná něčím jiným.

d) V rodině má každý člen své místo, svou úlohu. Od každého se něco očekává. Rodiče přitom své děti vedou, zadávají jim úkoly a radí jim, jak tyto úkoly splnit. Ve sboru by se nemělo mluvit o nějakém "generačním problému". Starší bratří si mají najít cestu k mladším a v upřímnosti jim mohou vyznat, že se v něčem mylili, pokud se tak stalo. Nemají čekat, že ti mladší přijdou za nimi. Společná koexistence mladších a starších je nutná a požehnaná. Blaže tam, kde církev má "otce a malky". Musí to být tak, jako při štafetovém běhu, když si dva běžci předávají kofsk. Nějaký čas běží spolu, než si kolík předají. Starší, zkušení mají "spolu běžet" s mladšími, než jim úkoly svěří a odpovědnost předají. Ale musejí to udělat ještě v době, kdy mají dobrou paměť a mohou "běžet", ne když "leží" a o předání odpovědnosti mohou jen mluvit.

8) Církev je jako staveniště. Dům ještě není hotov. Na staveništi se pracuje a někdy tam lítají i třísky. Je třeba vydržet nápor práce, neopustit toto staveniště. Je možné, že se mi nějaká věc nelíbí, mám svůj názor, jak by některé části domu měly vypadat, ale vždyť to není můj projekt a moje stavba. Jsem pouze "Božím spolupracovníkem" a projektantem i vedoucím je sám Pán. Je to církev Boží, proto se tak chovejme. Projevujme pokoru, tichost, snášenlivost - to všechno je proti našemu EGO, ale tak se přičiníme o zachování jednoty Ducha ve svazku pokoje.

Závěrem:

Bůh má i dnes na zemi svou církev, kterou miluje a která miluje Jej. On skrze církev zjevuje svou moudrost a před nebeskými bytostmi proklamuje tak vítězství Pána Ježíše Krista. Církev představuje světu Krista jako Spasitele a Pána, vyjadřuje a uskutečňuje Jeho vůli. Je podřízená Kristu jako tělo své Hlavě. Věřícím lidem církev slouží jako rodina, škola, staveniště. Církev je Božím tajemstvím a největším zázrakem na světě. Církev není možné něčím jiným nahradit. Je jedinečná, je to Nevěsta Beránkova, která se připravuje na setkání se svým Ženichem. Proto si v hluboké vděčnosti připomínejme tuto výsudu milosti, že i my patříme do církve, že v ní je naše místo a v ní očekávejme naše shromáždění k Pánu. On brzy přijde!

jos

Dary prirodzené a dary duchovné

Ve vydavatelství A-ALEF právě vyšla knížka A. Kuena: Dary a služba. Po jednává o aktuálních otázkách charismatických darů způsobem, kterým odpovídá na řadu dosud nezodpovězených otázek. Z této knížky vybíráme jednu kapitolu s tím, že publikaci vřele doporučujeme zejména sloužícím bratřím. Přeložil ji bratr ing. Matúš Koša do slovenštiny.

Z toho, čo sme práve povedali, môže mať čitateľ dojem, že rozlíšenie medzi darmi prirodzenými a duchovnými nebolo dostatočne ostré.

K tomu musíme urobiť niekoľko poznámok:

1. *Prirodzené dary existujú*. Sú v niektorých prípadoch evidentné (slávni hudobníci a maliari, pri ktorých sa dar prejavoval od útleho detstva, šikovné ruky, vlohy pre matematiku, jazyky...).

2. *Každá ľudska bytosť dostala istý počet darov*: fyzická sila, dôvtip, pamäť, invencie, úsudok, prirodzená milota, vôle, schopnosť rozhodovať... Medzi nimi sú iste niektoré zrejmejšie a nápadnejšie než iné, a kvalifikujú ich nositeľa pre isté zvláštne úlohy. "Poznaj seba" sa môže vzťahovať aj na objavovanie vlastných schopností. Rodičia môžu pomôcť svojim detom tým, že vyzdvihnú, čo robia dobre (miesto poukazovania na ich chyby: "aký si zlý, nešikovný" a pod.).

3. *Tieto prirodzené dary sú darmi milosti Stvoriteľovej*. Zvyčajne sa označujú slovom talent (analogicky s podobenstvom) alebo schopnosť (kapacita). Pretože Boh je Stvoriteľom všetkých ľudí, majú rozličné dary, a vďačia za ne Jemu samému. Sú to teda charizmatu radu stvorenia (kreacionálneho poriadku). Raz Boh vezme každého na zodpovednosť za to, že mu nebol vďačný (R 1,21). Ak sme obdarovaní väčšou inteligenciou, vôleou alebo zručnosťou ako iní, sme povinní za to Bohu ďakovať, tieto dary rozvíjať a využívať na Jeju oslavu. Matúš 25 a Lukáš 19 neupresňuje, či tie talenty (alebo miny) sú dary prirodzené alebo duchovné: budeme sklaňať účty za využívanie jedných i druhých.

4. *Niekteré duchové dary sú veľmi blízke darom prirodzeným*. Slovo použité pre dar pomoci - *antilempsis* (1K 12,28) označovalo účtovníka. Existuje špeciálna schopnosť narábať s číslami. Sme v pokušení zaradiť medzi prirodzené dary ten, ktorého treba na vykonávania úlohy pokladnúka v zboru. Apoštol Pavol ho zaraduje medzi charizmatu.

Rovnako je to aj so štedrostou, milosrdenstvom, darmi spravovania a vlády. V týchto prípadoch rozdiel medzi darom prirodzeným a darom duchovným zdá sa byť: a) v spôsobe jeho využívania (na vlastné dobro, na osobnú slávu alebo na dobro zboru a na Božiu slávu); b) vo výsledkoch (ľudských alebo duchovných): obrátenie, uprevňovanie veriacich, skutky milosti).

5. *Ostatné dary - aj tie najnezvyčajnejšie - majú každý svoj prirodzený náprotivok*. Vezmíme si tých deväť, ktoré sú vymenované v 1K 12,8-10: *múdrost a poznanie* sú výsledkom mnohých ľudí mimo kresťanstvo. Všetky veľké výsledky moderného sveta (veľké cesty 16. storočia, rozmach priemyslu, vesmírny program...) sa zakladajú na *činoch viery* (*viera* v človeka, v jeho schopnosti, v úspech, rentabilitu jeho podujatí...).

Existujú dary *uzdravovania* mimo akéhokoľvek náboženského kontextu a zázraky vo všetkých náboženstvách. Predtuchy riadne overené sa bližia daru *prorokovania* v jeho

krajne nadprirodzenej podobe. *Rozlišovanie duchov* je blízke intuícii, ktorá dovoluje urobiť si úsudok o človeku pred nami na prvý pohľad. Čo sa týka jazykov a výkladu jazykov, existujú vo všetkých starovekých i moderných náboženstvách.

6. *Na čom pri dare záleží, nie je jeho povaha (prirodzený alebo duchovný), ale jeho použitie*: ako a vzhľadom na čo ho používame: pre seba, alebo na Božiu slávu? Viacej záleží na tom, aby sme svoj rozum a cit alebo vôle vložili do služby Bohu a Cirkvi, než aby sme "duchovný" dar zapojili do sebarealizácie. Kto koná milosrdenstvo alebo je štedrý, nemusí sa dlho vypýtovať, akú časť v jeho činnosti predstavujú prirodzené vlohy: ak svoje dary vydal k dispozícii Bohu a svojim bratom, Boh vykoná ostatné.

Tým však nechceme povedať, že účel svätí prostriedky - a ešte menej: pôvod. Nie všetko je dobré len preto, že bolo zapojené do služby Bohu. Snaha využiť "dar" démonského pôvodu na Božiu oslavu nevedie k jeho posväteniu, ale ak je jeho nositeľ úprimný, Pán mu v procese určite zjavi, čo nemôže akceptovať.

7. *Môžeme - a máme povinnosť - všetky svoje dary rozvíjať na Božiu oslavu*. Počas minulých stáročí sa bezpochyby zanedbalo úsilie dosahovať istých duchovných darov. V prostredí, ktoré sa stalo na tieto pravdy vnímaviejsím, je riziko opačnej krajnosti: všetok záujem sa sústredí na mimoriadne dary a zanedbáva sa rozvíjanie darov "prirodzených", ktoré nám Stvoriteľ udelił. Nestavajme Boha-Sväteho Ducha do konfliktu s Bohom-Stvoriteľom. Tie dva druhy darov pochádzajú z rovnakého zdroja, a my sme správcomi jedných i druhých. Boh zveruje to, čo je "pravé" tým, čo boli verní v spravovaní "nespravodlivého" (Lk 16,11). Ale nezabúdajme, že duchovné dary sú dary *milosti*, a nie več odmeny.

Zahod svoje starosti

Kedysi na rozhlasových vlnách pomerne často znel song Jany Kociánovej, najej speváčky populárnej piesne: Zahod svoje starosti, pozri, aký je krásny deň... Dnes by sa nám táto pieseň hodila oveľa viac. Azda ju ponúknu v televíznej relácii Repete. To však nie je podstatné. Podstatné je, že každý z nás má svoje starosti, problémy a často stojí v takzvaných neriešiteľných situáciách. Hoci máme mnohí z nás kresťanské presvedčenie, pribúda nám vrások na čele i na srdci. Potom je už len krôčik k predčasným odchodom. V poslednom čase nás vzrušili infarktové odchody českého speváka Karla Kryla, ani nie päťdesiatročného, profesora Hvezdoňa Kočtúcha a iných. Pribúda nám chorôb, kriminality, beznádeje...

Do týchto pochmúrných dní nám z evanjelia znejú slová nášho Pána Ježiša Krista: - ... Nebudte ustarostení o svoj život, čo budete jesť a čo budete piť, ani o svoje telo, čím sa budete zaodievať. Či život nie je viac ako jedlo a či telo nie je viac ako rúcho? Pozrite na vtákov nebeských! Ani nesejú, ani nežňú, ani do stodôl nezhromažďujú, ale váš nebeský Otec ich kŕmi. Či vy nie ste oveľa viac ako oni? A kto z vás by vedel svojimi starostami predísť svoju postavu, čo len o laket? A čo sa tak staráte o svoj odev? Pozorujte polné ľalie, ako rastú! Nepracujú, ani nepradú. Hovoríme vám, ani Šalamún vo všetkej svojej nádhore neboli tak zaodetý ako jedna z nich. Keď teda Boh poľní trávu tak šatí, ktorá dnes je, a zajtra ju hodia do pece - či nezaodeje skôr vás, maloverní? Nebudete

teda ustarostení a nevravte: "Čo budeme jest?" - alebo: "Čo budeme piť?" - alebo: "Čím sa zaodejeme?" Ved o to všetko sa usilujú pohania! Váš Otec totiž vie, že všetko toto potrebujete. Hľadajte teda najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť, a všetko toto sa vám prídá! Nestarajte sa teda o zajtrajšok, lebo zajtrajší deň sa postará sám o seba. Dost má každý deň svojej vlastnej biedy.

Pán Ježiš vidí ako hlavné fažiskové oblasti ľudských starostí život, telo, postavu, živobytie, odievanie a zajtrajší deň, teda budúcnosť.

Český herec a spisovateľ Jan Werich hovorieval, že pokiaľ nejde o život, nejde o nič. Samozrejme nemôžeme byť celkom bezstarostní, pokiaľ ide o život, zdravie a životnú energiu. Treba vyhľadať lekára v nemoci, treba užiť liek, no väčšia starosť môže byť o večný život duše, nasledovanie toho, ktorý povedal: ... ja som... život. To sú tie prednostné veci Božieho kráľovstva.

Telo, postava. Ani o tele sa nemáme starať prívelmi. A pokiaľ ide o postavu, tu naozaj celá starostlivosť je mimo nás. Ani len laket k našej postave nemôžeme pridať. Telocvik a šport, to sú dobré prostriedky na udržanie a upevnenie zdravia, nermalo by to však byť cieľom. Tým je duch a duša, ktorá má večné trvanie.

Živobytie - jedlo a pitie. Žijeme v dobe, keď sa mnohí naozaj obávajú, či bude čo do úst a či na to budeme mať. Kresťan je aj v tomto smere vo výhode. Môže porovnať s nebeským vtáctvom, ktoré sa k po-krmu tak či tak dostane. Pán Boh si nás cení viac, ako vtákov a určite nám v pravý čas pripraví jedlo i nápoje.

Odev a obuv. Tu by sme si mali povedať niekoľko slov o móde a módnych trendoch. Je to veľmi náročné a veľmi nákladné. To sa nosí a to už sa nenosi. V tejto oblasti majú mnohí, najmä však mladí, aj veriaci ľudia mnohé problémy a starosti. Pán

Ježiš v tejto súvislosti poukazuje na ľalie v poli a na ich nádherný odev. Azda by sme boli duchovne spokojnejší a šťastnejší, keby sme prflišné starosti aj v tejto veci hodili za hlavu. Nás Pán vie, čo potrebujeme, aby sme vyzerali slušne i na úrovni a určite nám to v pravý čas aj dá. Radšej by sme mali dbať na "módu" vnútorného človeka, aby nás duch bol odiatý pláštom Božej spravodlivosti a nohy obuté do hotovosti zvestovať evanjelium o záchrane v diele Pána Ježiša Krista.

Napokon **zajtrajší deň, budúcnosť.** Nevieme, čo nás čaká, ale vieme celkom určite, že s nami bude ten istý mocný Pán Boh, ako bol aj dnes. Livingstone hovorieval: - Zajtrajšie starosti nechaj na zajtrajšieho Boha. On sa postará aj o môj a twoj zajtrajšok. Len mu dôverujme.

Apoštol Peter radí veriacim vo svojom druhom liste: - Na neho preneste všetky svoje starosti, a on sám sa bude o vás staráť.

Istá stareňka šla s batohom na trh pomaly a fažko po ceste. Dohonil ju sedliak na voze s koňmi. Ponúkol sa, že ju odvezie. Stareňka si sadla na voz, ale batoh si nechala priviazaný na chrbte. Keď to sedliak videl, opýtal sa: Prečo si nezložíte aj batoh? - Keď ja som to chcela tým koníkom ulahčiť - vraví stareňka. - Ale im je to to predsa jedno - usmeje sa sedliak.

Tak je to aj s našimi starostami. Pokojne si ich zložme do voza Božej milosti a lásky a On sa o nás dokonale postará. Zahodí svoje starosti, pozri, aký je krásny deň... *jk*

*Aká hojná je Tvoja dobrota,
ktorú si odložil tým,
ktorí sa Ča boja,
dokázal si ju na tých,
ktorí pred ľuďmi
ku Tebe sa utiekajú. (Žalm 31,20)*

KOREA V NÁBOŽENSKÉM OPÖJENÍ

Titulky našeho tisku už dávno nehovoří o Koreji v souvislosti s pochybným prorocstvím, ohlašujúcim 28. říjen 1992 ako den príchodu Krista. V naší hektické době jsou takové zprávy loňským sněhem. Kdo by se zajímal o důsledky takového proroctví? Koho by dnes ještě zajímalo, že tisíce lidí prodaly svůj majetek, opustily své pracoviště či studium a nebo podle pokynu uvrhly svůj majetek do řeky? Pokrčení rameny a unavené "můžete si za to přece sami" jsou asi první reakcí, přijde-li řeč na Koreu a spekulativní proroky. Ale tato reakce je přece jen zřejmě krátkozraká. Jen si to představme, že by v naší zemi byla spousta lidí, kteří s využitím všech dostupných sdělovacích prostředků naléhavě publikují jediné hlášení: "Přichází Ježiš!" Jistě, až potud by to pro nás nebylo jistě nic nového, pokud by za touto zprávou nebylo uvedeno konkrétní datum. V tu chvíli to začíná být zajímavé. I pro sdělovací prostředky.

Dodejme: Pro každého žurnalistu, ať už je jakéhokoliv zaměření, je to lahůdka psát o lidech, kteří svůj majetek svěří řece a putují na horu, aby tam čekali Ježiše. Stačí to jen drobná zprávka s fotografií v rubrice "Z celého světa".

A pak konečně přijde tento, mezi tím mnoha lidmi toužebně očekávaný den - a nic se nestane!

Oklamání se dívají znova na vodu a nevidí nic než hnědou kaši, noví nezaměstnaní se opět pokouší získat zaměstnání a lidé bez prostředků začínají opět úplně znova.

To, co zde zaznívá lehce ironicky, je v reálném životě tvrdou skutečností. A tak má celá záležitosť dvě stránky: na jedné straně jsou zde tisíce lidí, kteří ztratili nejen svůj majetek, ale co je mnohem horší, i svou víru. Ta teď leží někde spolu s jejich nábytkem na dně Hangangu (řeky protékající Soulem). Na druhé straně jsou zde ještě sbory, které se od počátku od tohoto proroctví jasne distancovaly, avšak v jeho důsledku se ocitly všechny v jediném velkém pytle spolu se všemi svědcí, lháři, podvodníky a šířiteli poplašných zpráv. Nyní po nezdařené akci se nikdo nezajímá o pokusy vysvětlit, že nemají s celou záležitosť nic společného. "Náboženství zůstává náboženstvím, Ježiš zůstává Ježišem, a o něm se přece píše i ve Vaši Bibli..."

Tak nějak zní výmluvy Korejců, se kterými přijde do styku sestra Johanna Malpricht a která chce pozvat do shromáždění. A teprve teď jsou vidět skutečné rozměry této pro nás vlastně "směšné" akce. Je to hrana, o kterou se všechno láme. "Ježiš zůstává Ježišem, náboženství je náboženství." Bez rozdílu.

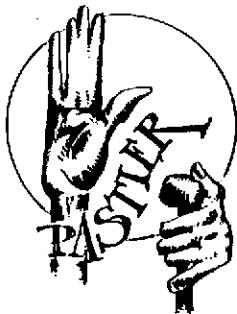
Žít s těmito předsudky je možné. Je ale veľmi těžké s těmito předsudky svědčit o tom, ktorý žije a ktorý skutečně přijde - a sice v dobe, ktorou Bůh bude považovať za správnu, aniž by o tom predem dával informace prostřednictvím pochybných "proroků".

Veľmi lehce by se mohlo stáť, že Korea po náboženském opojení vystížliví tak, že už pouhé vyslovené jména "Ježiš" môže byt pohoršením. To by bylo osudné. Sestra Johanna Malpricht, manželé Leeovi a další věřící v Koreji potrebují veľmi jemný cit, aby mohli i dnes zvást evangelium. Není to dnes lehký úkol. Možná by však mohlo byt naši druhou reakci, když jsme se podivili této zemi, jejím lidem a postojom, že se za tamější věřící začneme modlit.

(*Offene Türen* 2/93) přel. tp

Pro nás je Korea vzdálenou zemí. Jsou tam jiné životní zvyky, jiné názory, jiný způsob života. Ale jedno zůstává platné i pro nás - nebezpečná pochybná "proroctví" a "zjevení", překračující rámec Bible. I u nás je řada lidí, kteří hlasají nová zjevení a vedou své posluchače k následování. Jak snadno si je může satan využít k tomu, aby zlehčil Boží slovo u nevěřících posluchačů, je z uvedeného příkladu očividné.

Modleme se za to, aby Pán Bůh požehnal práci věřících na těchto místech i přes lidská selhání. Ale modleme se a usilujme i o to, abychom i my se nenechali strhnout undášejičtěmi zvěstmi a drželi se věrně Božího Slova, nic k němu nepřidávali a také nic z něho neubírali.

a král Dávid

Najznámejším z Dávidových žalmov je dvadsatý třetí. Nikde tak, ako práve v tomto žalme, je opisán priam autobiografickým spôsobom Dávidov život a jeho skúsenost. Pastier a král, básnik a spevák i hudobník to o sebe spieva, keď hovorí:

Hospodin je môj pastier, nebudem mať nedostatku. On, súc sám pastierom, vodil a pásol svoje ovce. Chránil ich aj pred levom a medvedom a robil to s nasadením vlastného života. Bolo to jeho cíľ - ubrániť ovce. Pán Boh mu pri tom pomohol. Teraz vyznáva a hovorí: Mojím pastierom je Pán Boh. Práve preto vie, že nebude mať nedostatok.

Dalej vo v.2 pokračuje: **Pasie ma na zelených pažitach, vodi ma popri tichých vodách.** On bol najmladší z ôsmich synov svojho otca Izaiho, robil službu pastiera a robil ju добre. On vyhľadával

pre ovce zelené pažite a tiché vody, čo jeho ovce potrebovali. A oslavuje Hospodina - ja som Jeho ovečkou a On sa o mňa stará. Či my, ktorí sme veriaci, nemáme také isté skúsenosti? Ak si hladná a chudá ovča, je to tvoja chyba. Popri tebe je i pokrm i voda - Božie Slovo.

Dávid tretím veršom pokračuje takto: **Občerstvuje moju dušu, vodi ma po cestách spravodlivosti pre svoje meno.** Nien len telo, ale i duša je predmetom pozornosti Hospodina. Duša človeka sa zaoberá pojami: spravodlivosť - neprávosť, dobro - zlo. Dávid tam v spoločnosti oviec si nevšímal len ich, ale aj svoje potreby a svojho pastiera. Ten občerstvoval jeho dušu. Tak mohol z Dávida vyrásť nebojácný mládenec schopný postaviť sa do boja s obrneným obrom Goliášom a v mene Hospodinovom ho premičť. Už pri tom boji sa mu ušlo išť dolinou tóne smrti, lebo všetci si mysleli, že zahynie. Ale spieva, a to je verš štvrtý:

Aj keby som išiel dolinou tóne smrti, nebudem sa báť zlého, lebo ty si so mnou, tvoj prút a tvoja palica ma potešujú. Tou dolinou tóne smrti ſiel dosť dlho a dosť hlboko. Najmä keď ho prenasledoval Saul a bol vyhnancom vo vlastnej zemi i v cudzine. Nikde si nebol istý životom po dlhý čas. No jedno vedel - že jeho pastierom je Hospodin a tak, ako on vyrval ovečku z tlamy leva i medveďa, Pán Boh zachová a ochrání jeho. Ono je to tak, že tóňa

nám neublíží. Tieň psa nás neuhryzne, tieň slona nezaťapí, tieň palice nás neudrie. Tak aj tóňa smrti nie je ešte samotná smrť. Nebudem sa jej báť - spieva Dávid. A nebezpečenstiev prežil mnoho, no mal potešenie v Božom prúte a palici. Pri prúte nie je dôležité, aký je dlhý a pri palici aká je hrubá - ale kto ju drží, kto ťou narába. "Tvoj prút a tvoja palica ma potešujú," radeuje sa Dávid.

Mnoho čias strávil v doline tóne smrti, skrýval sa pred Saulom v lesoch i v jaskyniach, viedol boje proti Filištíncom a jeho život často visiel na vlásku. Ale opíral sa na Pána Boha, Jeho oslavoval, oňom spieval a cele sa na neho spoliehal. Tým sa stal vzácnym príkladom pre nás. Hoci prechádzal tóňou smrti, Boží prút a palica mu boli potešením. Tak, ako otec Švihá prútom svoje dieťa, lebo ho miluje a záleží mu na jeho výchove, aj nás nebeský otec vykonáva pri nás káznenie. Aj keď sa nám to zavše nepáčí, má to svoj význam a potrebu.

A v piatom verši pridáva k výpočtom Božích dobroden: **Pripravuješ predo mnouj stôl pred mojimi protivníkmi, olejom mažeš bohaté moju hlavu, môj pohár preteká.** Prv, než Dávid zaujal trón, mal mnoho protivníkov - a potom sa ich počet nezmenšil. Ale Pán Boh ho prijímal na audienciu a vždy pre neho pripravil bohatý stôl v bezpečí a v pohode. Na úteku pred Saulom dostal chleby zo svätyne, na úteku pred zvrhlým synom Absalomom ho potravou zaopatroloval bohatý človek - hospodár, Dávid mal vždy bohatý stôl. A olej na pomazanie jeho hlavy pôsobil lepšie ako najlepší z reklamovaných šampónov. Stal sa kráľom prostredníctvom pomazania olejom a cenil si to, lebo to bolo na Boží pokyn. Jeho pohár - pohár radosti v Bohu - pretekal. Toľko radostného chválenia a oslavovania Boha nenájdeme v celej Biblia, ako v chválospevoch Dávida.

V závere tohto žalmu ako i v závere

svojho života Dávid myslí na Boží dom. Vyjadruje nádej na svoju šťastnú budúcnosť v spojení s ním, ako je to v šiestom verši: **Áno, len dobré a milosť ma budú sledovať po všetky dni môjho života a budem býať v dome Hospodinovom dlhé časy.** Dávid hľadí do budúcnosti s nádejou. To dnešní ľudia vravia, že sa zmení gramatika slovenského jazyka a namiesto slova budúnosť sa zavedie výraz bu-bu-bu-budúnosť. Dávid vidí svoju budúenosť nádejnú, vidí v nej len dobré a milosť. To preto, že má svojho Boha, ktorého ochranu a vedenie skúsil v celom svojom živote. A na sklonku svojho života najviac myslí na dom Boží. Tak veľmi si žiadal postaviť ho a v ňom sa zdržovať! Ale Pán Boh mu odkázal: **Tvoj syn mi postaví dom.** Tak teda pripravil aspoň stavebný materiál, ktorý mohol byť použitý za výstavu jeho syna Šalamúna. Preukázal rodičovskú starostlivosť a zodpovednosť. Keď nemôžem stavať, aspoň pripravím, čo treba. - To sa aj podarilo.

Nedvedel Dávid mnoho o tom domove, ktorý mu pre večnosť pripravil jeho Boh. Túžil prebývať v dome Hospodinovom dlhé časy a vlastne teraz tam už býva na večné časy. Je tam s tým Pastierom, ktorého chválil, ktorého lásku ospevoval.

Milí čitatelia, ak sa chcete dozvedieť viac udalostí a podrobností z Dávidovho života, zadovážte si Bibliu a čitate ju. Aj vy zatúžite po dobrém Pastieri. Vašim Pastierom sa chce stať Pán Ježiš, ktorý ako dobrý Pastier položil svoj život za ovce. O tom svedčí jeho kríž a vy ste o jeho príbehu už určite počuli. On je tým Hospodinom dvadsiateho tretieho žalmu. To On zabezpečuje hojnosť, pôsobí, že smrť je iba tóňou a On zabezpečuje aj radosť vo večnosti a večnosť v radosti - tam v nebeských príbytkoch. Zamilujme si tohto dobrého a veľkého Pastiera.

ik

Slово k novomanželom

Nevesta, ženská, svadba, rodina, tieto štyri veci patria akosi dohromady. Dost často sa stáva, že starší sú pozvaní na svadbu. Je samozrejmé, že toto pozvanie radi prijímajú.

Ked' už sedíme za prestretým stolom a dívame sa na dvoch mladých ľudí, máme zvláštny pocit. Ženská a nevesta sa držia za ruky, usmievajú sa na seba, majú sa radi, je to na nich vidieť. Z tejto dvojice vzniklo dnešným dňom manželstvo. Máme z toho radosť, ale zároveň aj akúsi zodpovednosť. Čo povedať týmto dvom, ako ich povzbudit, ako ich vystrojiť na cestu životom?

Ak vnikne z dvoch ľudí manželský páru, sú povinni usporiadať svoj manželský a rodinný život tak, aby dvom, ktorí majú na nich právo, doniesli určitý efekt. Kto sú tito dva, čo si robia nárok na ich manželský a rodinný život? Sú to ľudska spoločnosť a Boh.

Aké požiadavky má na manželstvo spoločnosť? Spoločnosť (a zahrňme do nej aj seba) očakáva, že len zdraví a vekove zreli jedinci budú uzatvárať manželské zväzky. Že budú svoje občianské a pracovné povinnosti vykonávať poctivo a svedomite. Že vyvinú maximálne úsilie k tomu, že aj zo svojich detí vychovajú rozumných a trieznych občanov a dobrých pracovníkov, aby sa v živote vedeli sami o seba postarať.

Boh má tiež na manželstvo svoje ne-kompromisné požiadavky. Očakáva, že v manželskom sväzku sa spoja dva partneri rovnako nábožensky zmýšľajúci. Očakáva, že Kristus bude v ich rodine vždy na prvom mieste a trvalým spolubývajúcim v ich dome. Že svoje deti budú vychovávať

v Božej báznii a budú im od útleho veku prvými zvestovateľmi Božej milosti v Kristu Ježišovi. Ďalej očakáva, že celý svoj manželský a rodinný život budú upravovať v zásadach kresťanskej lásky a znášalivosti.

Nakoniec všetci by sme sa mali nad tým vážne zamyslieť a urobiť rekapituláciu našich manželstiev a rodín, či týmto dvom požiadavkám vyhovujú. Snáď tomu prvému ako tak vyhovujú mnohé manželstvá. Žijú triezvo, v mnohom si rozumejú a znášajú sa. Ich deti teda vyrastajú v zdravom ovzduší rodinného kruhu. Ale aj tak štatistika rozvodov je strašná. Dnes je na Slovensku v štadiu rozvodu takmer tretina manželstiev. Kto je za to zodpovedný, koho obviní? Treba si priznať, že za manželské nevery sú zodpovední manželia sami. Nevzali na vedomie skutočnosť, že sú za svoj manželský život niekomu zodpovední. Spoločnosť, ktorú všetci tvoríme, má právo vás brať na zodpovednosť. A ona vás aj bude brať na zodpovednosť!

A teraz sa zamyslime nad tým, ako vyhovujú dnešné manželstvá požiadavkám toho druhého, teda Pána Boha. Aj bez-

božnosti pokročila, ba čo viac, vzmáha sa každým dňom. Bilancia hriechu je tak isto strašná. Mnohé rodiny žijú tak, ako keby v našej vlasti nikdy nebolo zvestované evanjelium. Bez Boha sa rodia - bez Boha žijú - bez Boha uzatvárajú manželstvá a bez Boha odchádzajú na večnosť. Opäť sa pýtame: Kto bude za nich zodpovedný? Plnú zodpovednosť za neveru v Bohu v krajinách, kde sa zvestuje evanjelium, si nesie každý sám. Boh bude brať na zodpovednosť každé manželstvo, každú rodinu, každého jednotlivca.

Vy, ktorí uzatvárate manželstvá, pamäťte: Ľudska spoločnosť bude od vás vyžadovať plnenie všetkých spoločenských zákonov, aby z vás boli dobrí a svedomiti občania. A Boh tiež bude od vás vyžadovať splnenie všetkých jeho prikázaní, aby z vás a vašich detí vyrástli verni, čistí a spolahliví kresťania. Lebo aké sú rodiny, taký je aj celý národ. Aká duchovnosť sa pestuje v rodinách, také sú aj naše zbory.

Nebude to pre vás malá a ľahká vec, žiť vo výre sveta a predsa spolu s Kristom. Žiť uprostred hriechu, nevery a zostať verný jeden druhému. Žiť uprostred hojnosti a musieť sa uskromniť. Taky život je stále veslovanie proti prúdu. Ak nebudeste veslovať stále svorne spolu, ruka v ruke, veľmi rýchlo vás odnesie silný prúd sveta, a už budete v krútiave života.

Tie dni tak rýchlo utekajú, že mladí ľudia si ani nestacia uvedomiť zmysel života. Často sa stáva, že ani zdaleka nie sú pripravení na život, a už ich prekvapí prvá veľká udalosť - svadba. A nie je to jediná veľká udalosť v živote človeka. Sú štyri také veľké udalosti, alebo zastávky v živote ľudí, ktoré sa pre nich môžu stať rajom, alebo peklom. Šťastím alebo nešťastím, požehnaním alebo zlorečenstvom.

Budeme hovoriť v protikladoch:

1. Manželstvo

Nikde inde neprežijú ľudia toľko rados-

ti, pokoja a šťastia, ako v manželstve vydanenom a vernom. A zase, nikde inde neprežijú dvaja ľudia toľko utrpenia, poníženia a sebazaprenia, ako v manželstve nevydanenom a nevernom.

2. Rodina

Nikde inde neprežijú ľudia toľko slnečných dní a vzájomného porozumenia ako v rodine, kde všetci jej členovia poznajú Pána Ježiša ako svojho Spasiteľa, od toho najmenšieho až po najväčšieho. A zase, nikde inde neprežijú ľudia toľko nepokoja, zármutku a životných defektov, ako v rodine, de ktorej si jej členovia nepozvali Pána Ježiša za spolubývajúceho.

3. Kresťanské obecenstvo

Nikde inde neprežijú ľudia toľko radosť, krásy a plnosti Ducha, ako v kresťanskom spoločenstve, kde vládne bratská jednota a porozumenie. Kde Ježiš Kristus je hlavou a všetky veci sa riešia v láske a s ohľadom na blízneho. A zase, nikde inde nie je taká disharmónia v myšlienkach a názoroch, ako v kresťanskom společenstve, kde Ježiš Kristus nie je náplňou ich každodenného programu.

4. Večnosť

Nikde inde nebolo ani nebude sústreďené tak nespočetné množstvo šťastných ľudí, ako vo večnosti v nebeskom královstve okolo trónu Boha a Baránka. Budú tam preto, že uverili v Pána Ježiša a očistili svoje rúcha v krvi Baránkovej. A Boh zotrie každú sľzu z ich očí a smrť tam už nebude, ani kriku, ani bolesti viacej nebude, lebo prvé veci pominuli. A zase, nikde inde ľudia neprežijú toľko bolesti, žiaľu a trápenia, ako vo večnosti. Nikde inde nebolo a nebude toľko kriku, pláču, strachu a zúfania, ako vo večnosti nad premíhaným životom. Toto dvojaké priovranie šťastia alebo nešťastia, na štyroch zastávkach života by vás malo dostatočne varovať, aby ste sa veľmi chránili každého hriechu a každej nevernosti v manželstve.

Základom šťastného, pokojného a harmonického života vo všetkých štyroch oblastiach je poznáť zmysel života v tom, čo viedie k pokoju. Je to Ježiš Kristus. Snážme sa Ho viacej poznávať, viacej milovať a viacej posluchať. Len v Jeho svetle a pod Jeho vľadom môžeme prežívať v našich manželstvách, rodinách a zboroch tie najkrajšie chvílie nášho pozemského života.

A na záver ešte jedno:

Až skončí vaš slávnostný deň, odložte svadobné rúcha, prídu aj všedné dni a s nimi všetjaké starosti a problémy. Život v manželstve a v rodine je krásny, ale život vie byť niekedy aj veľmi krutý. Môže sa stať že niekedy bude všetko proti vám. Nič vám nevyjde, nič sa vám nebude dať, všetko ako by bolo zamerané na vaše zlé. V takýchto chvíľach sa nebojte! Ak budete v rodinnom živote vždy počítat s Bohom, Boh bude počítat s vami. Vytrhne vás z každého pokušenia, z každej skúšky vyjdete ako víťazi, len Mu zostaťe verní. Byť verným a spoľahlivým Božím partnerom sa vyplatí. Boh vám vašu vernosť stokrát

oplatí. Byť verným a spoľahlivým manželom či manželkou sa tiež vždy vyplatí. Manželská vernosť je dnes vzácnejšia nad drahé perly.

Vernosť k Bohu a jeden k druhému budete vždy potrebovať. V spoločnej práci, v skúškach a utrpeniach bude rást vaša dôvera k Bohu a jeden k druhému. Čím dlhšie budete spolu, tým bude vaša dôvera navzájom väčšia. Snáď až po rokoch poznáte, že sa môžete jeden na druhého naozaj spoľahnúť. Mat spoľahlivého a verného partnera v manželstve je najväčším kapitáhom v rodine. Vernosť je veľmi vzácná vlastnosť, nezbiera sa však na sôlových chodníkoch, ale v spoločnom jarme každenných manželských povinností v rodine. Zostaňte verní Bohu - zostaňte verní jeden druhému a Bohu pokoja bude s vami.

Ak si niekto z našich čitateľov ešte nespociul na niektorom spomínanom stupni oázu lásky a odpočinku, môže tak urobiť ešte dnes. Ježiš - Kristus čaká, kedy ho kto pozve do svojho domu, do svojej rodiny.

pk

Vydavateľstvá A-ALEF informuje:

a) Obracíme se na všechy odběratele časopisu ŽIVÉ SLOVO, aby co nejdříve uhradili předplatné včetně poštovného na rok 1994.. Adresy administrace v ČR a SR jsou uvedeny v tiráži časopisu (na 2. straně obálky) dolů.

b) Jsou k dispozici tyto nové publikace:

- DARY A SLUŽBA, autor A. Kuen, 144 stran A5, cena 39 Kč resp. 39 Sk. Na Slovensku distribuči provádzí Kresťanský sbor, Bottova 15, 036 01 Martin. O obsahu této velice vzácné knížky píšeme na jiném miestě v tomto čísle časopisu.

- BIBLE V OBRAZECH: jede o pomáčku pro učitele besídek a mladšího dorostu. Vyšlo 5 sešitů: Večný Bůh, Hřích, Satan, Spasitel a Víra. Sešity obsahují 12 stran barevných obrázků, pomocí ktorých lze dětem přiblížit uvedené pojmy a pak texty a pokyny pro učitele. Tyto sešity v české a slovenské řeči rozšírují nadace EMAUS v Havířově a v Nitře. O těchto nově vzniklých nadacích je zmínka na 3. straně obálky.

c) Ve vydavateľství JAMI vyšla knížka KRIZE SVĚDOMÍ, v níž bývalý člen vedoucího sboru Svědků Jehovových citlivě a důkladne rozebírá jejich historii, učení, praxi a vliv na lidské životy. 400 stran 15x23 cm, cena 120,- Kč.

Adresa: JAMI, PO Box 34, 736 08 Havířov 21.

ZNAMENÍ SOUČASNÉ DORY

Poznáváme, jak se Boží soud nad světem velmi přiblížil a jak dalece se posunula ručička na Božích hodinách. Lidé to však vůbec neberou na vědomí

Abychom si bezpečně ověřili, že skutečně žijeme v poslední době, dovolme promluvit Pánu Ježíši a podívejme se do 21. kapitoly Lukášova evangelia, co tam říká o Jeruzalému a o době konce. Čtete od 24. verše:

"Padnou ostřím meče, budou jako zajatci odvedeni mezi všecky národy." - Pán tu mluví o židovském národu a toto proroctví se naplnilo asi o 40 let později. V roce 70 dobyl římský vojevůdce Titus Jeruzalém a zničil chrám. Obrovská část obyvatelstva byla zabita a ti, kdo přežili, byli jako zajatci rozptýleni do všech koutů země. Tato tak zvaná "židovská válka" byla náramně krutá. Podrobne ji popisuje židovský historik Josephus Flavius. Podle jeho zpráv bylo v těchto bojích zabito asi jeden a půl milionu Židů. Toto číslo je v poměru k celkovému osídlení země tehdejší doby mnohem vyšší, než těch šest milionů, které zavraždil Hitler. "... po Jeruzalému budou šlapat pohané, dokud se jejich čas neskončí" (v.24). Těmito slovy přechází proroctví Pána do poslední doby a jeho slova se jistě naplní. Poznáváme tedy, že čas pohanů vypršel, protože 7. června 1967, bezmála po 1900 letech převzali Židé Staré město Jeruzaléma znovu do vlastnictví a na Božím kalendáři začalo nové období. Jednou jsem byl v Americe upozorněn na to, že toto datum má zcela zvláštní význam. Američané příslušník datum tak, že měsíc je před dnem, zde tedy 6/7 67 - dvakrát 67. Šest je číslo člověka, sedm je číslo Hospodina, a zde se setkávají tato čísla dvakrát.

Znamení, která budou předcházet soudný den, uvádí další verše: "Budou znamení na slunci, městci a hvězdách a na zemi úzkost národů, bezradných, kam se podíti před řevem valicího se moře. Lidé budou zmrzat strachem a očekáváním toho, co přichází na celý svět. Neboť mocnosti nebeské se zachvějí" (v.25.26). Vzpomínám si, jak jsem četl v září 1961 v novinách řeč tehdejšího prezidenta USA, Johna Kennedyho, kterou přednesl v OSN. Při této příležitosti učinil zajímavou poznámku, že svět bude muset sjednat klid zbraní ze strachu, protože strach zachvátil celý svět. Napsal jsem si tehdy na okraj novin: "Lukáš 21,26". Ano, je to strach, který dnes řídí politické události. Proč se zapojily USA do války v Koreji a Vietnamu? Ze strachu před komunismem. Proč prováděla Francie přes protesty mnohých států v Pacifiku pokusy s atomovými bombami? Ze strachu, že při budoucím válečném konfliktu by zůstali pozadu. Když podrobne zkoumáme politický vývoj posledních desítek, zjistíme, že na rozdíl od dřívějších dob až po Hitlera, kdy

se vedly války dobyvačné, začínají dnes národy bojovat puzeny strachem a nenávistí.

Dnešní poměry na celém světě zavdávají lidem mnoho přesín ke strachu. Mnozí vědci poukazují na nebezpečí, v němž se lidstvo nachází, a vyjadřují své pochyby, zda je vůbec možná ještě nějaká záchrana. Avšak lidé toto varování ignorují anebo se pokouší je bagatelizovat. V novinách nacházíme titulky jako: "Brzy už nebude benzín" anebo "Znečištění - nebezpečí pro život Arktidy" atd. Znečištění životního prostředí je dnes jedním z nejvíce diskutovaných každodenních témat. Tím jsme upozorňováni na to, co Izaiáš řekl již ve 24. kapitole, 5. verši: "Zhanobena (hebr. charaf je lépe přeložit: znečištěna) je země svými obyvateli." Lidé vědí, že znečištění znamená smrtelné nebezpečí, a že by se mělo proti tomu něco podniknout. Měli jsme dokonce v roce 1972 ve Stockholmu konferenci o znečištění životního prostředí. Sešly se vedoucí národy, navrhovala se mnohá řešení tohoto nebezpečí, ale vědci těchto různých států se nemohli sjednotit.

Ani Taylor nenachází ve své knize "Sebevražedný program" řešení těchto problémů. Na konci knihy navrhuje všelicos, co bychom mohli dělat, ale píše: "Člověk pospíchá jako leming (jistý hlodavec, který při přemnožení páčí hromadnou sebevraždu utopením - pozn. překl.) na břeh řeky. Je však dost moudrý k tomu, aby změnil směr? Vždyť historie nás učí, že člověk nikdy nezabránil katastrofám; tráví svůj čas jen tím, že se po nich zotavuje. Historie se bude bez pochyby opakovat."

Jenže ze soudného dne se lidstvo nezotaví tak, aby žilo zase starým způsobem, neboť to bude Boží den soudu. A víme, že tomuto soudu se nedá zabránit, neboť "toto slovo promluvil Hospodin." Lidé však před tímto slovem zavírají oči, nevěří mu a pokouší se vlastním rozumem najít východisko. Mnozí vědci navrhují nejrůznější řešení a hlavně optimisticky tvrdí, že to vůbec není tak zlé, jak si myslíme, a že z každé situace se dá najít východisko.

Výstrahy připadají lidem směšné a přehnané. Něco podobného jsem prožil v roce 1933, když Hitler uchvátil moc. Tehdy mi řekl jeden můj židovský známý: "Ó, není to tak zlé, nebude nás zabíjet." Stejně jako mnozí z nás si nemohl představit vraždění miliónů lidí, ale přesto se to stalo. Tak ani dnes nemohou lidé věřit tomu, že se svět přibližuje ke strašné katastrofě. Lidé doufají vždy v to nejlepší.

Pán Ježíš říká: "Budou znamení na slunci, městci a hvězdách." Viděli jsme skutečně znamení na městci: Lidé vztyčili na jeho povrchu vlajku, něco, co by se považovalo dříve za úplně nemožné. Vlajka je vždy znaméním, budou však nepochyběně následovat ještě jiná znamení. A na slunci? V posledních desetiletích objevili vědci na slunci stále silnější atomové exploze. V roce 1972 se objevil v německých novinách článek s titulkem: "Výbuch na slunci." Vědci se obávali nebezpečí pro Zemi. Zde jsou některé citáty z tohoto článku: "Mohutnost sluneční exploze odpovídala detonaci 100 milionů vodíkových bomb. Uvolnilo se tolik energie, že by země mohla být milión let zásobována proudem. Na slunci vznikl kráter o průměru 60 000 km - země by se do něho vešla třikrát. Paprsky, které dopadly asi 20 minut po této explozi na zemi, jsou tak silné, že se vědci obávají následků: u mnohých lidí to vyvolá srdeční potíže a poruchy krevního oběhu, a že současně stoupne na silnicích a v továrnách počet úrazů... Američtí badatelé si též myslí, že sluneční exploze vyvolají zemětřesení... Profesor Heinz Kaminski z bochumské hvězdárny řekl: Kdyby byli ve vesmíru astronauti, tak by pravděpodobně zahynuli... Je možné, že vlivem zvýšeného záření rychleji zestárneme a snad to zapříčiní

i rakovinná onemocnění. Ohrožení země se zvyšuje i tím, že moderní trysková letadla protrhávají ochrannou vrstvu země. Tak k nám může bez zábrany pronikat záření. - Kaminski považuje za možné, že některé těžké nehody posledních dnů je možno odvodit od této sluneční exploze, mezi jiným i vlakovou katastrofu ve Švédsku a ztroskotání německé lodi v průlivu La Manche. - Profesor Walter Dieminger z Max Planckova institutu v Kindau (Harz): Magnetické pole se posunulo o 1,5 %. Všechny kompasy ukazují chybnu."

"Mocnosti nebeské se zachvějí," říká Pán Ježíš. I to už začalo. Člověk uvedl nepořádek do nebeských mocností tím, že vysílá umělé družice k měsíci, k Marsu a k Venuši. Za povšimnutí stojí i to, že kolem země dnes obíhají nesčetné satelity, které mají sloužit hlavně vojenským účelům.

"A tehdy užří Syna člověka přicházet v oblaku s mocí a velikou slávou. Když se toto začne dít, napříme se a zvedněte hlavy, neboť vaše vykoupení je blízko" (Lk 21,27.28). Nuž, nepochyběně prožijeme začátek předpověděných událostí, a proto se má každý opravdový věřící napřímit a pln radosti zvednout hlavu ve vědomí, že se přiblížuje vykoupení. "Vypravoval jim podobenství: Podívejte se na fikovník nebo na jiný strom: Když se už zelenají, sami víte, že léto je blízko. Tak i vy, až uvidíte, že se toto děje, vězte, že je blízko království Boží" (Lk 21,29-31).

Výběr z připravovaného vydání knížky Paul Taine: Cesta Vesmírem.

Světský křestan

Kdo čte pozorně Boží slovo, Bibli, jistě dobře ví, že správný křestan se má lišit od nevěřících či od lidí, kteří to s Bohem hrají jen tak například. Kdo by se dnes ovšem chtěl odlišovat od masy? Mladí jistě ne. Přijde nová móda a všichni nosí, co právě frčí, aby se jim někdo nevysmál, že nejdou s módou. Když mladý člověk odmítá nabízenou cigaretu, je to něco divného. Kamarádi mu řeknou: "Ty to s tou vírou nějak přehánf's, cigareta ti přece neuškodí!" A tak aby dospívající chlapec či dívka neztratili kamarády a nesklidili posměch, dají si cigaretu, na diskotéce si trochu přibhnou a někdy si s partou zajdou i na porno, i když se jim to osobně hnusí, ale kámoši tvrdí, že na tom není nic špatného a přece vědí, co říkají... A tak mladý člověk poznává špatné stránky tohoto světa. A pokud se věs nevzparmaťuje a nesetká se s Kristem Bible, zůstane spojen se světem. A to hrozí i

všem, kdo se hlásí ke Kristu. Smutné na tom je, že si ani neuvědomujeme, že s Kristem máme už jen velmi málo společného. Je to tak, že si dnes víc než kdy jindy Krista přizpůsobujeme podle sebe, podle svých žádostí, místo abychom se sami změnili podle Pána Ježíše. Děláme si všechno tak, jak chceme sami, a bláhově se domníváme, že se to Pánu Bohu líbí a že to chce právě takto a že se mu ani jinak nemůžeme zavděčit. Uvedu několik příkladů, aby bylo zřejmé, oč mi jde:

Slyšel jsem řadu křesťanských písni, které se mi vůbec nelíbily. Kladl jsem si při nich otázku, zda můžeme tímto hukem chválit Boha a zda se mu to líbí. Obávám se, že křesťanští zpěváci na Západě chtějí oslovit co nejvíce lidí, a protože se jim to nedaří, používají rockovou a ještě tvrdší hudbu, která mladé zaujme. Jeden americký kazatel uvedl, že dva mladí nevěřící hostili na koncert rockové hudby. Ani po půlhodině si nevšimli, že jsou na koncertu křesťanské hudby. Nebyl zde prostě žádný

rozdíl vůči světskému koncertu. Tito věřící slynuli se světem.

V křesťanském magazínu mluvila americká fotomodelka. Považovala se za věřící, povídala o tom, jak se modlí a jak děkuje Bohu za to, že je fotomodelkou. Svým kolegyním pří svědčí tím, že se od nich liší, totiž nebírá drogy, nekouří a neutráci tolik jako ony. Jejím snem je mít tři luxusní auta a dva vrtulníky. Nedověděl jsem se, kolik vydělává a kolik z toho dává chudým. Je docela možné, že patří ke křesťanům, vyznávajícím evangelium prosperity. Tito lidé vám vylíčí, že jako věřící musíte být bohatí, protože jinak nejste dobrí křesťané. Tak se nepřipodobňují světu ovšem jen jednotlivci, ale celé společenství, které šíří toto bludné učení. Představte si, že před vámi stojí dva lidé. Oba chtějí být zdraví a bohatí, oba o to bojují, jeden je však věřící a druhý ne. Nevidím zde rozdíl. Je to pro mne naprosté splynutí se světem. "Proč bych pak měl uvěřit tomu, kdo mluví o vídání, když právě tak mohu zůstat u svého názoru a být také zdravý a bohatý?" řekne si zcela logicky nevěřící.

Nejhorší je pro mne zjištění, že celá společenství se připodobňuje světu, když jejich prohlášení a názory nejsou dostatečně přímá a jasná. Čtu Teologické texty, ale jsem asi jen obyčejný člověk, protože to mimo všechně filosofickému tlachání, jak to vnímám, prostě nerozumím. Nechápu, proč křesťané nemluví k věci a do hloubky. Obávám se, že církve, aby získala co nejvíce přívrženců a nebo neztratila ty, kteří už stejně dávno Kristu nepatří, protože se jim více líbí svět, dělá ústupky za každou cenu. Tak musíme hodnotit dialog s východními náboženstvími. A do církve se hned zavádějí pohanské prvky, aniž si to uvědomujeme.

Na Západě velice bují feminismus. Toto hnutí je proti všemu mužskému a všude se snaží nahradit mužský rod ženským. A

hned se objeví společenství, které chce těmto ženám vyjít vstříc, a to upraví Bibli podle jejich požadavků. A tak je Bůh na jednou ženského rodu a pod. Všechny církevní ústupky se dělají jen proto, aby vyhověly přívržencům. Ale i zde je to odklon od křesťanství.

Nevěřící kamarád se mě ptal, k čemu máme křesťanské politické strany, když podle Ježíše máme dát císaři, co je císařovo. Vysvětlil jsem mu, že jako jsou v podniku dobrí i špatní zaměstnanci, tak jsou dobrí i špatní křesťané. Nicméně mě překvapuje, že nevěřící znají některé biblické pasáže lépe než my, co jsme četli Bibli celou. Nevidím důvod, proč by křesťan nemohl být politik, ale vůbec nechápu politické strany s hlavičkou "křesťanské". Křesťan má získávat duše, a ne moc anebo spolurozhodování o světské moci. Při tom všem pak skutečně nezůstává čas na zvěstování evangelia. Rád bych věděl, zda věřící z křesťanských stran mluví v parlamentu o Pánu Bohu, anebo zda se nechávají ovlivnit a v jejich slovníku se vyskytuje hrubá slova. Že moje obavy jsou opodstatněné, vyjadřuje článek, který jsem dostal do rukou právě při psaní tohoto zamýšlení. Bývalý předseda německé CDU prohlásil, že tato strana už dávno není "křesťanská", a navrhla, aby si škrta písmeno "C" (christlich=křesťanský) ze svého názvu. Tato strana prý důsledně nebojuje proti interrupci, ba dokonce některí její poslanci hlasovali v parlamentě pro možnost naprosto svobodných potratů do tří měsíců, další pomocí odhlasovat práce v neděli atd.

Rozdíl mezi věřícím a nevěřícím se pomalu, ale jistě stírá. Ani si to neuvědomíme a my, domnělí křesťané, budeme dělat to, co dělá svět, jen si ponecháme nálepku křesťana. Jsme-li opravdoví křesťané, musíme odmítat vše, co je světské, i kdyby nám to nabízela naše církve. Církve by měly hledět na učení Kristovo a ne na svět. Je

velmi lehké dělat to, co dělají nevěřící, mít tvrdé lokty, nadávat anebo dokonce někoho proklínat. Líbí se mi, že existují společenství, která dříve než měla přijmout dotaci od státu, se ptala, co na to říká Bible, zda mohou peníze vůbec přijmout. Naproti tomu existují společenství, která Bibli zřejmě nečetla, protože až hledám jak hledám, nikde v Bibli nenalezám slova o tom, že až už jednotlivce nebo celou církev má tvrdě vymáhat to, co si jiný půjčil nebo ukradl. Našel jsem jen Kristovu výzvu, že jestliže někomu něco půjčíme a on to nevrátí, nemáme to od něj vymáhat. A s krádeží je to obdobné.

Domnívám se, že přizpůsobování se světu křesťany má svou příčinu v tom, že se málo věnujeme Bibli. A možná nám také stačí setkat se s Kristem jednou týdně. Kdo je víc se světem, bude víc světský.

Nejdůležitější je předně neustálá přítomnost s Pánem Ježíšem Kristem. Pak se nám tak lehce nestane, že splneme se světem. Naopak, budeme neustále kontrolovat své jednání i jednání jiných:

Oslavuje ta fotomodelka svým jednáním skutečně Pána Boha? Zvěstují křesťanství poslanci v parlamentu skutečně ateistům Boží slovo? Dělají pro Pána to nejlepší? To není podezříváni, ale spíše konfrontace, ověřování si faktů podle Bible. Dívám-li se na ostatní takto kriticky, je jasné, že stejnou měrou budou ostatní posuzovat i mě. To nás povede k tomu, že nebudeme povrchní křesťané a svou víru v Pána Ježíše Krista a život s ním budeme brát vážně.

Dejme si prosím pozor, abychom nesešli na cestu tohoto světa. Na počátku stačí malichernost, mírný odklon, a už se vezeme, ani sami nevím jak, a za chvíli jsme pod úrovni Boží cesty, tedy mimo Boha. Pak budeme světskí křesťané, kteří nerikají téměř nic jiného než nevěřící, jen se přitom ohánějí Bibli. Střezme se toho, prosím.

Milan Hudeček, Ostrožská Nová Ves.

Proč patřím do církve?

Tak, jak neexistuje dokonalá bezchybná rodina, neexistuje ani dokonalá a bezchybná církev. Všude jsou problémy, právě tam, kde Pán Bůh žehná, kde se lidé obrazují a rostou ve víře, je vždy v činnosti také satan, který usiluje o to, aby tuto činnost zbrzdil. Dovede si k tomu použít i nepochopení bratří a sester. Počítáme s tím? Pak vděčně přijmeme ten sbor, kam nás Pán postavil, a nebudeme hledat neustále "něco lepšího".

Na ostravské konferenci samozřejmě nechyběly ani večery zpěvu a svědecství. Na jednom z nich posloužil svou osobní zkušenosť bratr P. Steiger. Zároveň jsme vyslechli zajímavá svědecství o obrácení, jak sestry, která jako ateistka se setkala se svědky Jehovovými a stala se jejich přislušnicí a teprve později se setkala s živým Ježíšem, tak také další sestry ze Zlína, která byla rovněž vychována ateisticky, byla dokonce stranickou pracovnicí mezi mládeží, bojující proti "náboženskému tmářství". Po "něžné revoluci" se jí zhroutily všechny ideály a začala hledat skutečný smysl života. Tu jí posloužil mladý syn její přítelkyně k tomu, aby i ona svěřila Kristu svůj život. Vyslechli jsme řadu písniček, které potěšily a vedly k zamýšlení.

Zajímavá byla i vzpomínka bratra M. Herolda z Prahy na jeho počátky života výří, na to, jak se vyhýbal setkání s br. Křesinou, svým pozdějším tchánem, protože se ho cílevědomě vyptával právě na to, o čem nechtěl mluvit. Konference byla velkým zážitkem pro bývalého studenta VŠB br. J. Oborila, kterého by během studia nikdy nenapadlo, že zde jednou bude konference věřících. Jsme Pánu vděční i za toto obecnoství, které jsme směli společně v Ostravě prožít a přejeme si, aby téma, nad nímž jsme uvažovali, bylo nejen tématem úvah, ale i životního zaměření.

Jen výdaje?

Tisíce kilometrů od domova, cizí řeč, řada let, než se člověk může vůbec domluvit, cizí kultura, finanční náklady, otázka učení dětí...

Vyplatí se to vůbec? Nebylo by to lepší sloužit Pánu doma?

Podobně se ptala řada misijních pracovníků, kteří pracovali dlouhá léta v Nepálu. Nebyla to práce jednoduchá. Tamější úřady připouštěly pouze humanitární pomoc v příci o nemocné lepron, o šíření křesťanství neměly sebemenší zájem. A přece po letech obětavé práce bratří v této zemi se smíme dozvědět dobrou zprávu:

Situace v Nepálu se změnila!

Tak nám to popisuje sestra Roswita Kalthoff, která zde prožila dvacet let.

"Začalo to již na naší cestě do Takumu. Jeli jsme čtyři hodiny na otevřeném nákladáku. Seděli jsme na korbě na cestovních pytlech s mnoha Nepálci nejrůznějších kmenů. Když jsme museli kvůli pracem na silnici přes dvě hodiny čekat, než jsme mohli dál, pustili jsme se s nimi do hovoru. Opatrně - jak jsme byli z dřívějška zvyklí - jsme začali s nimi hovořit o své víře. Byli jsme velice překvapeni, že nám začali klást otázky! "Existuje pokoj v srdci?" - "Co bude po smrti?" "Smějí křesťané zabijet zvířata?" "Můžeme se skutečně zbavit viny?". Otázka za otázkou. A vůbec se nestyděli. Na korbě jsme najednou měli malé shromáždění pod širým nebem. Přitom jsme se jednoho staršího muže zeptali, co se v posledních osmi letech ve vesnicí změnilo. Odpověděl: "Lidé mohou snáze do města, kupují a nosí domů stále víc věcí a přitom se stále méně starají o Boha."

Pro nás nic nového: stará náboženská

tradice se nahrazuje novým náboženstvím, materialismem!

Otázka jednoho mladého muže nás donutila se zamyslet: "Je-li Bible jediným pravým Božím slovem, proč ji nemáme? Pak nám ji musíte přinést!"

Po nekrvavé revoluci asi před třemi lety hledá hodně Nepálců novou orientaci. Každý si může uspořádat svůj život po svém. Na úřadech se už neuvádí náboženství. Změna náboženského smýšlení se už netrestá.

Krásná slova, ale jako mnohdy se i zde teorie a praxe vzájemně potírají. Stále je to ještě těžké vystoupit z tradičních svazků rodových zvyklostí. Tlak uvnitř kmenů může být zejména na venkově velmi silný. O změně náboženství se zde rozhoduje jinak než ve vídádě.

V Takumu jsme se setkali s Anne Herrovou, která zde žije ve velmi skromných podmínkách se svou přítelkyní Sue McAllisterovou. Obě se zabývají velmi náročným zdravotnickým programem. Velmi náročným znamená v tomto případě nejen vlastní zdravotnictví, ale také zlepšení vývoje v hospodaření a příci o pitnou vodu, výchovu a vzdělávání dospělých a motivaci vesnického obyvatelstva k vlastní iniciativě v nejrůznějších oblastech.

Pracují zde asi rok a začaly ve svém domě s domácím shromážděním. Počet návštěvníků neustále roste. Pro nedostatek místa se přestěhovali ven na terasu - a to i přes chladno! Pak se objevil stařešina obce a prosil je, aby svá setkání odbyvali v domě vesnické rady. Důvodem jeho prosby bylo, aby umožnil mnoha dalším z vesnice účast na shromáždění. Omezenost dosavadní "shromážďovací místnosti" a namáhavá cesta tomu bránily.

Byli jsme u toho, když se shromáždění konalo poprvé uprostřed vesnice. Musíme přiznat, že jsme až do večera měli tajné obavy, že to může být past, do které chtejí

věřící nalákat. Znovu jsme měli před očima zkušenosti ze Surkhetu, kde po shromáždění všechny zatkli... Ale zájem byl opravdový. Mezitím se na večerech v domě vesnické rady scházel na 300 lidí, aby slyšeli zvěst o Ježíši Kristu.

Doba žně v Nepálu.

Otevřenosť pro evangelium není ve všech krajích Nepálu. V Takumu je zájem velký. Někteří lidé se obrátili, mnozí ještě ne. Žen je ještě třeba sklidit. Podobně je tomu na dálkovém biblickém kursu, nabízeném sborem v Pokhře. Je zaregistrováno přes 700 účastníků z celé země. Mnozí z nich bydlí tak blízko sebe, že se mohlo okamžitě začít se založením sboru. Chybí však spolupracovníci. V Pokhře mezitím vzniklo sedm sborů, které stále rostou.

Je veliká výsada smět vidět a prožít tento růst. Vždyť mnozí se po desetiletí modlili za Nepál, kolik misionářů zde strávilo svá nejlepší léta, kolik finančních obětí bylo přineseno anebo kolik křesťanů muselo trpět pro svou víru! Ještě jednou si člověk musí položit otázku: "Vyplatilo se to vůbec?" Na to existuje jen jediná odpověď: Modlitby, práce misionářů, peníze i utrpení a pronásledování se vyplatily! Nebyly zbytečné! To ukazují začátky v celé zemi. Celá léta se zdálo, že se tu nic neděje. A ted jsou v Nepálu žně. Situace, po které mnozí tolík toužili! Ale úroda se také musí sklidit. Byli použiti zdejší i zahraniční křesťané, kteří poznávají: Pole jsou zralá ke žni! Jen taková postranní poznámka: Zdá se mi to být satanskou lstí, nechat se uspokojit čísly a "probuzením". Cílem práce není zájem a otevřenosť, ale růst sborů - jeho církve.

Souhrn

Stejně jako dřív není možno jezdit do země s označením povolání "misionář". Je třeba lidi, kteří budou v Nepálu pracovat ve svém zaměstnání. I tak jsou příležitosti svědectví kolegům v práci i partnerství u těch, kteří si nemohou číst Bibli, protože

s nepálskými křesťany v (již existujících) sborech. Je třeba křesťany ve sborech povzbuzovat, aby získali přehled o možnostech v zemi a společně se modlit za to, aby Pán "vypudil dělníky na žen".

Musíme "pozvednout své oči", jinak v Nepálu vidíme jako misionáři jen pracovní požadavky - a ty jsou velmi náročné. Musíme pozvednout své oči, jinak budeme jako mladí lidé vidět jen náklady, které je nutno vynaložit, dříve než nadejde žen. A konečně je to důležité i pro sbory v Evropě, aby pohlédly do Nepálu. Tam je žen a u nás ne? Kde jsou dělníci?"

Roswitha Kalthoff - Offene Türen 3/93

Církev v Nepálu

To, že pronásledování není překážkou pro Boha, aby mohl budovat svou církev, je právě tak pravdivé jako zjištění, že náboženská svoboda je velké požehnání. Obojí jsme prožívali a prožíváme v Nepálu. Již před revolucí v roce 1990 církev stále rostla, od té doby se to děje skokem.

Když jsem se v lednu letošního roku vrácel ze své dovolené doma, slyšel jsem nová čísla, např. 6 000 účastníků na korespondenčním biblickém kurzu místo 3 000 před devíti měsíci, v jednom okresním městě je 135 účastníků, kteří by byli ochotni jít do místního sboru, kdyby existoval!

Proto je budování církve dnes tak důležitý úkol. My ze Západu můžeme považovat nepálské křesťany za poškozené. Stejně jako zbytek obyvatelstva žije mnoho z nich v chudobě. Část nově věřících neumí číst, někteří nemají Bibli ve své mateřštině. O to víc se mne hluboce dotýká, že život církve tam nezaostává v ničem životu u nás. Proč řada z nich může jít hodiny na shromáždění? Proč jiní přicházejí věrně do shromáždění, i když pochopí třeba jen polovinu toho, co slyšeli? Proč přivádějí další? Odkud pochází duchovní moudrost u těch, kteří si nemohou číst Bibli, protože

jsou analfabeti? Odpověď známe: Setkali se s Pánem Ježíšem. Duch svatý v nich působí. V jiných zemích světa se za Nepál modlí.

Já sám musím žasnout nad Božím působením, moudrostí a dobrotom: Smím vidět na vlastní oči, jak se naše víra stává skutkem. Hospodářské a školské okolnosti se změnily, nás Bůh zůstává tentýž!

Každý organismus má své specifické potřeby, které bych chtěl při pohledu na zdejší vznikající církev uvést jako podněty pro modlitby: péče o nemluvnata u vře

tam, kde není sbor - výchova těch, kteří dosáhli dětského duchovního věku a nemají učitele - zachování dozrávajících, když z falešných pohnutek jsou lidmi získáváni, aby se stali jejich vůdci, anebo zástupci zahraničních církví...

Vedle dosavadní diakonské služby země se misii otevírá možnost podporovat samostatné místní sbory v jejich potřebách. Nové plány INF (International Nepal Fellowship) se rodí. Prosíme Vás tedy o přimluvu na Vašich modlitbách!

Dr. Reinhard Pro - Offene Türen 3/93

Masakr v Hrobce proroků

Byla to otřesná zpráva, která proletěla v únoru letošního roku celým světem. Židovský osadník vtrhl do posvátného komplexu Hrobky proroků v Hebronu a v její muslimské části zastřelil 30 modlících sa muslimů. K odpovědnosti za tento incident se přihlásila dosud neznámá organizace "Boží zéloti Izraele".

Nechceme se zabývat vlastním incidentem, ale chceme přiblížit některé okolnosti, které mohou dát odpověď na otázky, kupř. proč muslimové se mohou modlit v Hrobce proroků?

Město Hebron, arabsky El-Chalil - "Boží přítel" = arabské příjmení Abrahamovo, leží 43 km jižně od Jeruzaléma v nadmořské výšce 927 m. Zde bylo ono místo Mamre, kde se usadil Abraham po rozchodu s Lotem, tady byla jeskyně Makpela (kral. Machpelah), o které přikázal Jákob: "... pochovajte mne s otci mými v jeskyni té, ... která jest na poli Machpelah... Tam pochovali Abrahama a Sáru, ženu jeho, tam pochovali Izáka a Rebeku, ženu jeho..." (IM 49,29-31)

A nad touto jeskyní Makpela stojí dnes mohutná stavba 59 x 34 m se dvěma minaretami, jejíž obvodové zdivo pochází z doby krále Herodesa. Nazývá se Hrobka proroků. V 6. století, za vlády byzantského císaře Justiniána, byl nad hrobkou (postavenou Herodesem) vybudován kostel, v pozdějších stoletích přeměněný na mešitu. Když ve 13. století upadl Hebron do rukou mamluků (egyptských muslimů), zakázal sultán Bajbers přístup k hrobce patriarchů jak křesťanům, tak Židům. Tento zákaz byl v platnosti po sedm století a teprve po šestidenní válce v roce 1967 jej Izraelci zrušili. Herodova obdélníková stavba byla za muslimské éry doplněna 4 minarety, z nichž 2 se tu zachovaly dodnes. Majestátní hrobku, která vévodí městu, nazývají Arabové Svatyní píftele, neboť Abraham je podle jejich tradice považován za přítele Alláhova. Jeskyně sama přístupná není. Náhrobky patriarchů a jejich žen s bohatě zdobenými orientálními přehozy jsou umístěny jednak v prostoru nad jeskyní, jednak v budově mešity. V roce 1967 byla v odděleném prostoru mešity zřízena modlitebna pro židovské věřící, kteří mohou otvorem v podlaze házet cedulky se svými přáními adresovanými Hospodinu dolů do jeskyně Makpela.

A tak k tomuto místu, kde byl pochován Abraham, se upírají zraky Židů, křesťanů i muslimů obdobně, jako k Jeruzalému.

O vztahu Židů k Abrahamovi si čtenáři Písma mohou udělat dost širokou představu. Věřící v Pána Ježíše Krista vědí o tom, že Abraham je "otcem všech věřících", myšleno v duchovním smyslu. Ale o vztahu muslimů k Abrahamovi toho víme poměrně málo. Islám se považuje nikoliv za třetí ze tří velkých monoteistických náboženství, ale za první a jediné pravé náboženství. Protože Bůh je jeden, má jen jedno pravé náboženství - islám. "Allahovým náboženstvím je islám," stojí v Koránu slovy samotného Alláha (Súra 3, verš 19). Podle tohoto principu vidí muslimové lidské dějiny jako dějiny islámu. Prorok Mohamed byl podle něj poslední a nejdůležitější z proroků, ale Alláh posílal své islámské poselství i skrze jiné. Muslimskými proroky byli Adam i Noe. Abraham (Ibrahim) byl Mohamedovým předchůdcem v tom, že obnovil islám, který byl od dob Noe zapomenut. Abraham proto patří mezi velké muslimské proroky a byl praotcem Mohamedovým (skrze Izmaele). Slyšme, co se o něm v Koránu psí:

Když Alláh vyzkoušel Abrahama různými příkazy a poznal, že je dobrý služebník, řekl: "Ustanovuji tě jako velekněze celého lidstva." Abraham se zeptal: "A co moji potomci?" Alláh odpověděl: "Moje smlouva nezahrnuje bastardy. Když jsem ustanovil pro lidi dům shromáždění - Kaabu v Mekce a řekl: 'Mějte Abrahama mýsta jako dům modlitby', uzavíráme smlouvu s Abraharem a Izmaelem." (Súra 2,125-126)

Mojíž a Ježíš byli rovněž muslimští proroci, jejichž knihy byly padělány nehnodynamy Židy a křesťany. Proto musel Alláh dát lidstvu třetí a poslední šanci tím, že posílal přesné a pravé zjevení v božím vlastním jazyce, arabštině, skrze Mohameda, kterého si vybral jako nejlepšího ze všech svých tvorů.

Protože Abraham byl muslimský prorok, každé místo spojené s ním je muslimské svaté místo. A jelikož islám si nárokuje výlučné právo na božskou pravdu, islámské svaté místo musí být pouze islámské. Skutečnost, že v současné době Abrahamův hrob v Hebronu patří Židům, znamená změnu v dějinách, což vytváří pro islám nesmírný teologický problém. Z jeho pohledu vznik státu Izrael porušil všechna islámská pravidla pro správu islámského území, islámských svatých míst i postavení Židů podle islámského zákona. Přijmout legálnost Izraele znamená popřít všechny islámské a arabské principy. Pro muslima je tedy židovský stát kosmickou katastrofou.

Hrobka proroků v Hebronu je v současnosti přístupná muslimům, Židům i křesťanům. Tak se mohlo stát, že židovský osadník vešel do té části Hrobky, kde se modlili muslimové, a udělal to, co jsme si v úvodu připomněli.

jos

Izrael se liší od ostatních států nejen tím, že ve svém názvu jako jediný stát na světě nese Boží jméno (El.), ale i v mnoha jiných ohledech. Kde najdete ve světě ještě jeden takový stát, který za pouhých 42 let prošel pěti válkami, v nichž zvítězil nebo alespoň nepodlehhl? Který jiný stát je od svého založení ve válečném stavu s téměř všemi svými sousedy? V které jiné zemi je i ten nejmírumilovnější občánek po celá desetiletí nucen žít svůj všechny den v podmínkách "ani válka ani mír"? A která jiná země absorbovala a stále ještě absorbuje přívaly přistěhovalců, jejichž počet mnohonásobně převyšuje počet obyvatel Izraele koncem čtyřicátých let?

VĚŘÍCÍ VĚDEC

- Michael Faraday (22.9.1791 - 25.6.1867)

Každý školák se setká v hodinách fyziky se jménem tohoto anglického vědce, jemuž vděčíme za řadu geniálních objevů. Elektrotechnikům jsou důvěrně známy pojmy jako "elektromagnetická indukce", na jejímž principu jsou založeny všechny elektromotory, transformátory i generátory, nebo "Faradayova klec", navazující na teorii elektrického a magnetického pole, u jejichž základů stál.

Méně je nám známo, že se zabýval také teorií hoření, zkapalňováním plynů a že je objevitel benzenu, že pracoval v metalurgii i v optice a že vlastně v podstatě vynalezl podzemní kabely a že po sobě zanechal významné práce v oblasti filosofie a pedagogiky.

A už jen málokdo ví něco více o lidském profilu tohoto muže, jak žil v občanském životě, jaký měl světový názor. Tento vědec byl hluboce věřící člověk!

Za svých mladších let jsem si dělal výpisky z knih, které jsem četl a které mne zaujaly, jak mne kdysi nabádali můj učitel. Teď, když jsem doma dělal pořádek ve svých věcech, vypluly odkudsi na denní světlo. A já jsem znova narazil právě na tohoto muže, jak jsem kdysi o něm četl v zajímavé knize Jiřího Koryty "Michael Faraday", vydané Orbisem v roce 1972. Věřím, že výpisky z této knížky potěší i někoho ze čtenářů, zejména ty, kdo se elektrotechnikou zabývají. Začtěme se do dvou nejzajímavějších úryvků této knihy, které nám poohádly zdroj tvůrčí síly tohoto muže:

"Legenda vypráví, že Faradayovi předkové přišli z Irska v alžbětinských dobách do anglického hrabství Yorkshire. Žili tam - pokud jsou zachovány záznamy - ve farnosti Chapmanu. Faradayův dědeček, Robert, se tam narodil v roce 1728, v roce 1756 se oženil s Elizabetou Deanovou, s níž měl deset dětí. Povoláním byl tkadlec. Zemřel v roce 1786. Z dětí Roberta Faradye se syn James stal kovářem (nar. 8. května 1761). V roce 1786 se oženil s Margaretou Hastwellovou. Brzy po svatbě se přestěhovali do Newingtonu v jižním Londýně. Toto místo je nedaleko nynějšího nádraží Waterloo, nyní je tam londýnské moře domů. Tehdy to byl nejjižnější okraj města. Tam se jim narodily tři děti, Elisabeth roku 1787, Robert 1788 a konečně Michael 22. září 1791. Rodině se nedařilo dobré, James Faraday byl nemocen a nemohl vykonávat své povolání. V roce 1796 se přestěhovali na sever od Temže do Jacobs Well Mews poblíž Manchester Square nedaleko Baker Streetu, známého z historek Sherlocka Holmese. Tam se ubytovali v poschodí nad vozovnou dostavníků. Rodinu živila hlavně matka pronajímáním pokojů cestujícím a posluhami. Jistou dobu dostávali chudinskou podporu. Faradayovi předkové patřili k drobné evangelické církvi sandemiánů. Příslušnost k této náboženské společnosti měla ve Faradayově životě velký význam.

Zakladatelé světového protestantismu, Wiklef, Hus, Luther, Kalvín a Zwingli odmítli autoritu církve jako zprostředkovatele lidské víry; podle nich je zjevení obsaženo v Bibli a každý má právo sám je tam hledat, víra je osobní záležitostí. Proto evangelíci tak usilovně studují Bibli. Vzpomeňme, co Aeneas Silvius Piccolomini, pozdější papež Pius II., napsal po návštěvě husitských Čech - prý každá husitská žena zná Bibli lépe než v Itálii doktor teologie. Samozřejmě se i některé protestantské směry snažily zavést autoritu novou; přívrženci bojovného kalvinismu v Ženevě, Skotsku, Anglii i ve Francii se domněvali, že jen oni sami mají pravou pravdu, která platí jak v náboženství a v soukromém životě, tak i v životě státním. Z velké části se však protestanti vůbec odklonili od rozsáhlého

organizování společnosti i církve, od velkých reformačních církví se odštěpovaly menší i větší náboženské společnosti, které se soustředovaly na obecenství víry mezi svými členy, žily uzavřeným, někdy více, někdy méně asketickým životem, pokládajíce se ve vši skromnosti a bez nároku na monopol za společnost vyvolených.

V Anglii 18. stol. vznikla řada podobných společností, největší a nejznámější z nich je metodistické hnutí. Zakladatel sandemiánské církve Skot John Glas se narodil r. 1695. Vystudoval teologii v Edinburghu a v St. Andrews a stal se vynikajícím kazatelem. Záhy se dostal do kolize s oficiální skotskou presbyteriánskou církví. Horil proti spojení církve a státu, což se církevním představitelům nelíbilo. Presbyteriánská církev ve Skotsku stejně jako anglikánská v Anglii jsou církve státní a jejich hlavou je britský král (který, když překročí hranice mezi Anglií a Skotskem, se stane z anglikána presbyteriem). A tak byl Glas v roce 1730 suspendován. Téhož roku založili jeho stoupenci samostatnou náboženskou společnost v Dundee. Stejný osud potkal i Benjamina Inghama (1712-1772), absolventa teologie v Oxfordu a přítele bratří Wesleyových, zakladatelů metodistické církve. Ingham založil řadu podobných sborů v Yorkshiru a Lancashiru a v roce 1760 se obě sdružení spojila. Nová církev se držela výhradně Nového zákona; křesťanská lásku byla základem jejich životní praxe. Společně trávili neděle, stalovali v duchu poslední večeře Páně (jídlo bylo vždy doplněno společnou mísou skotské ovesné polévky), pokoru prokazovali vzájemným mytím nohou. Udržovali jistý odstup od světa; přátelili se především mezi sebou a dokonce i sňatky se uzavíraly často uvnitř sboru. Navenek nevystupovali, protože neměli zájem o získávání nových členů.

Theologii sdružení vypracoval Glasův zeť Robert Sandeman. Důkaz existence Boží plyne z přírody; sama existence Boží však nestačí člověku, vědomému své nedokonalosti, nybrž teprve poselství o Božím úmyslu spasit všechny lidi oběti Kristovou, který nezemřel za omezený počet predestinovaných vyvolených, jak hlasal Kalvín, ale za celé lidstvo. Člověk má napodobovat Krista, hledat přátelství uvnitř sboru, nemá shromažďovat majetek a zanedbávat chudé.

Sandemiánský charakter byl vlídný, soustředění na osobní vztahy uvnitř sboru a malá význam k světským starostem vedly sice k jisté odloučenosti od světa, ale jistě pomohly Faradayovým a později i Michaelovi překonávat životní těžkosti... (str. 17-20)

V roce 1840 se stal Faraday na tři a půl roku starším sandemiánského sboru. Mezi jeho povinnosti patřilo i kázat, nejen v Londýně, ale i ve venkovských městech. Faraday kázal prostě, s odevzdaností a často citoval Bibli. Při kázání jako by to byl úplně jiný člověk - živost přednesu, vtipnost, snaha po kontaktu s posluchači, pohotová představivost, jež z něho učinily vynikajícího čečnska při vědeckých přednáškách, jako by zmizely. Jeho kritický úsudek, jež projevoval při zkoumání přírody, se vůbec neprojevil vůči Bibli. Ta mu byla vrcholnou nedoknutelnou autoritou.

Věda a náboženství představovaly pro něho dvě oddělené oblasti. V jednom dopise píše: "Ačkoli Boží dílo v přírodě nernůže žádným způsobem přijít do rozporu s vyššími věcmi, které patří naši budoucí existenci,... vůbec si nemyslím, že je třeba svazovat přírodní jevy a náboženství dohromady a ve styku s mými bližními to, co je náboženské a to, co je filosofické, pro mne představovalo vždy dvě odlišné věci..." (str.80). Se vším v teologii sandemiánů souhlasit zřejmě nebudeme, ale skutečnost, že Boží slovo pro něho bylo vrcholnou autoritou, je pro nás jistě velmi potěšující. A tak, až si budete někdy znovu ve škole připomínat tohoto vědce, vzpomeňte si, že byl také živým křesťanem! tp

Zprávy ze sborů

Český Těšín. V návaznosti na ostravskou konferenci zůstali naši hosté z SRN (manželé Ossenbergovi a br. S. Lüling) v Českém Těšíně. Bratr Siegfried Lüling přednesl v týdnu od 5.-9.4.1994 systematický výklad listu Pavla Římanům. Zájemci si mohou ve sboru v Českém Těšíně zakoupit kazetu s nahrávkou přednášky. Bratr Ossenberg navštívil sbory na Ostravsku (Bohumín, Ostravu, Karvinou a Havířov).

Vsetín. Mladá generace vsetínského sboru připravila a realizovala evangelizaci ve Vsetíně. Mladí chlapci a dívčata obešli město a do poštovních schránek vložili lístky s nabídkou různých akcí (videofilm, biblický kurz, besídku pro děti, osobní rozhovor a pod.) Zájemce pak osobně navštívili a pozvali je na plánované akce. A tak byly promítány filmy "Ježíš", "Jako zloděj v noci" (příběh lidí, žijících v době příchodu Pána Ježíše), hudební film "Petr", chystá se promítání filmu "Výkřik z hory" - příběh o tom, jak může Pán Bůh zasáhnout i v rozpadající se rodině, a dále řada dokumentárních filmů "Svět, který zahynul" - o potopě, "Dinosauři" - o spolužití člověka s dinosaury a "Země mladá planeta" - úvaha o původu vesmíru. Cyklus má být uzavřen počátkem května filmem "Výkřik radosti" (životní cesta mistra světa v surfování k Bohu).

Vždy po promítání filmu následovalo svědectví někoho z nově obrácených mladých lidí, pak krátká tématicky i evangelizačně zaměřená úvaha s výzvou k modlitbě a anketou. V programu nechyběly ani mládežnické písničky. Protože zájem projevily i některé malinky s dětmi, probíhala paralelně pro ně i besídka. Nakonec bylo podáváno občerstvení, při němž byla příležitost k osobním rozhovorům. Můžeme konstatovat, že se těchto akcí zúčastnila řada mladých lidí, mj. také z řad Rornů. Některí z těchto mladých lidí už našli své místo v dorostou, mládeži nebo v biblickém kurzu, s jinými zatím zůstáváme jen v osobním kontaktu. Kéž by Pán dal, aby bylo zasaženo srdce ještě řady lidí, aby mohli nalézt svého Spasitele.

Vsetín - NIVY. Rekreační chalupa na Nivách potřebuje rekonstrukci

Do tohoto čísla ŽS příkládáme složenku a informativní letáček o stavu rekreační chalupy na Nivách a našich záměrech. Jelikož rekonstrukce chalupy si vyžádá v dnešní době drahoty značné finanční prostředky, uvádíme zde číslo a název bankovního konta, zřízeného k tomuto účelu.

Název účtu: Křesťanský sbor Vsetín - NIVY

Finanční ústav: Investiční a poštovní banka a. s. Vsetín (IPBas)

Cínslo účtu: 3462972/5100

Věříme, že Pán může dobré zhodnotit i malý dar, který pochází ze srdce.

Bratislava - 99. narodeniny

6. apríla 1994 sa na tejto zemi dožila sestra MÁRIA MATEJKOVÁ z bratislavského zboru vzácného životného jubilea, 99 rokov. Ako nám sama povedala, je to len veľká Božia milosť. Veď takmer všetci jej rovesníci a podstatne mladší sú už dávno, dávno vo večnosti. Od svojej mladosti odovzdala svoj život Pánovi Ježíšovi, ako svojmu osobnému Záchrancovi a Pánovi. Ako inak, každý deň začína pri Božom slove a na modlitbách. Tak ubiehajú dni, týždne, mesiace i desiatky rokov. Nie, nemá špeciálny návod na dlhovekost v dobrém zdraví. V každom prípade je to však dôvera nebeskému Otcovi, striednosť vo

všetkom a pracovitosť. Či sa dožije pre mnohých vysnívanej stovky? - To je v Božích rukách - hovorí. Ak Pán nepríde, radí by sme to s nou oslávili. Aj tak jej želáme mnoho Božieho požehnania a sil k vernému nasledovaniu svojho Pána, až do konca.

Havířov. Dnes vzpomínáme už jen v čase minulém na sestru **VANDU SVIDEROVOU**. Mnohým bratřím a sestrám nemůže ani čas vymazat z paměti to, že rodina Sviderových po mnoha léta poskytovala a dosud ještě poskytuje přístřeší pravidelným shromážděným věřícím v Životicích u Havířova. Poslední loučení s milou sestrou bylo 19.1.1994 v Životicích. Pán, který určuje běh života, má to nejvyšší právo povolat domů, kdy se Mu líbí. A takovému hlasu nelze odpovídat. I tentokrát se vykoupený člověk vzdal horšího - na této zemi, aby přijal to lepší - domov u svého Spasitele.

Dne 7.2.1994 se věřící z havířovského i z okolních sborů přišli rozloučit se sestrou **MARTOU HOJDYSZOVOU** a doprovodili její tělesné pozůstatky na nedaleký hřbitov v Těrlicku. Pán, který kraluje nad životem i smrtí, ji odvolal ze zdejšího domova ve věku 77 let, aby ji uvedl do příbytku v nebi. Naše sestra byla celá desetiletí oddanou služebnicí svého nebeského Krále. I přes nesnáze se zdravím v posledních letech navštěvovala modlitební, ale i ostatní shromáždění našeho sboru. Dočkala se onoho okamžiku sestkaní s Pánem Ježíšem.

Křížovice. Dne 18. ledna 1994 si odvolal Pán náhle ve věku 70 let do nebeského domova sestru **TONIČKU ZEMANOVOU** z Křížovic u Nedvědice. Žila v plné jistotě věčného života v Pánu Ježíši Kristu, ve kterého uvěřila již v mládí a na kterého po celý život očekávala. "Pojd, služebnice věrný, nad málem byl jsi věrný, nad mnohým tebe ustanovím" - toto pozvání domu může platit i o naší sestře. Byla nosičem břemén ostatních. Měla plné srdce lásky a rozdávala ji pravou i levou rukou. Proto bylo jejím blízkým s ní tak dobré. Pochována byla 29. 1. 1994 na hřbitově v Doubravníku. Na pohřbu u domu smutku posloužil Slovenský br. Petr Zeman a na hřbitově u hrobu br. Miroslav Osoch. Naposledy zapívaly píseň na rozloučenou sestry Bohunka a Rut Staňkovy a rozloučil se i syn Jenda. Pozůstalí chtějí touto cestou poděkovat všem, kteří se se sestrou Zemanovou přišli rozloučit.

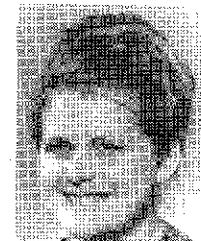
Havířov. Sdělujeme čtenářům, že v Havířově byla založena nadace EMAUS, biblické korespondenční kursy. Cílem této nadace je umožnit široké veřejnosti seznámení se s Bibli jako s Božím Slovem a prohloubení tohoto poznání. Pracovníci této nadace budou zasílat především literaturu vydanou EMMAUS -Bible School a přeloženou do češtiny. Tyto knížky obsahují také testy, které čtenář bude zasílat do Havířova (nebo spolupracovníkům nadace v místních sborech), kteří testy opraví, a navážou písemný kontakt s čtenářem.

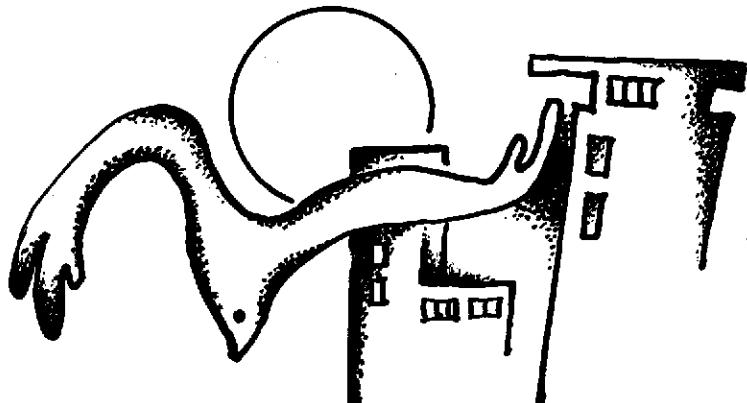
V současné době takto rozšírují základní pomůcku ke studiu Bible: CO UČÍ BIBLE. Kdo má zájem o tuto knížku a testy, může napsat na adresu:

EMAUS, P.S. 23, 736 08 Havířov 21.

Obdobná nadace pracuje na Slovensku, v Nitře. Její adresa je:

EMMAUS CENTRUM, P.O. Box 25A, 949 01 Nitra.

Letí, letí

*Letí, letí, letí
čas.
Stŕha deťstvo, mladosť, zrelosť
z nás.
Zaletíme aj my časom tam...
Do záhuby kdeši
a či k nebesiam?*

*Postoj, postoj, postoj
čas.
Dovoľ aspoň dychu nabrat
raz.
Zamyslieť sa dovoľ nad cieľom,
kdeže nás to nesie
nocou, slným dňom.*

*Dnes je, dnes je, dnes je
čas
rozhodnúť sa pristáť, kde je
jas.
Pod Kristovým krížom
-Odpust'-nariekam...
Viem, že prídem domov,
k času závorám.*

Panelákové sentencie

*Chodím tu už celé roky
a pomaly trpím na panelákový syndróm
Panelákové vežiaky,
betónové cesty a cestičky,
panelákové ohrady na odpadky,
panelákové srdcia ľudí
Samý kameň*

*Veľmi sa teším zo zázraku
premeny kamenných stôdcov
pod vplyvom Božej milosti a lásky
na srdcia mäsiaté a plné radosti*

*Ešte väčšimi sa teším na nebeské príbytky
bez panelov a kamenia
Plné zelené a voňavých kvetov,
plné ligotavého zlata
azda aj viac ako sto kardálového*

*Veľmi sa teším,
že tam pre zásluhy Pána Ježiša Krista
pójdem možno už dnes podvečer
alebo zajtrá ráno,
len čo vyjde Slnko večného dňa*